

A keresztyénység megélése

a világban

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

A keresztyénség megélése a világban

**Ez a könyv önálló írások gyűjteménye, amik külön-külön
is elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon.**

Tartalomjegyzék

Jelek és csodák utáni vágy

A puszta egy ideiglenes hely

Már régen tanítóknak kellene lennetek

A keskeny út az, ami az örök életre vezet

Igei válaszok keresése az életünk problémáira

Tanítvánnyá tétel és tanítványképzés

Lehet és kell is bűn nélkül élni

Keresztyén szokások és a Szent Szellem vezetése

A keresztyénség megélése a világi munkahelyen

Az emberiség állapota Jézus visszajövele előtt

Nemzetek, kormányok, egyházak, Isten népe

**A könyv és az egyes részek is szabadon terjeszthetők
a szerző nevének és a honlap címének feltüntetésével!**

Jelek és csodák utáni vágy

Az ember lényéhez tartozik, hogy kíváncsi a természetfeletti dolgok iránt. Különösen a megtéretlen embereknél, és éretlen, csecsemő keresztyéneknél figyelhető meg ez a természetfeletti iránti túlzottan felfokozott kíváncsiság. Ezt jól tükrözi a neten lévő ilyen témájú anyagok látogatottsága. Az ilyenekre 20-30 ezer látogató is hamar összejön. Ezzel szemben a hívők érettségét, és hitbeli fejlődését segítő tanításoknál néhány száz látogatónál megáll az érdeklődés. Nem jól van ez így, mert hívőknél éppen arra kellene nagyobb figyelmet szentelni, hogy minél előbb eljussanak az érett kora, hogy tudjanak különbséget tenni jó és rossz dolgok között.

A hívő élet velejárója, hogy időnként csodaszámba menő gyógyulásoknak és szabadulásoknak vagyunk tanúi, amik valóban kell, hogy *kövessék* az igaz hívőket. Ha az igének engedelmességgel, a Szent Szellem vezetése szerint éljük a hívő életünket, akkor tanúi lehetünk, hogy Istentől való természetfeletti jelek is fognak követni minket.

A hívők jelek és csodák utáni vágya és a karizmatikus szolgálóknak a hívők ilyen irányú vágyainak kielégítése érdekében tett minél több csoda produkálására irányuló erőfeszítése azonban nem az az út, amit az ige ajánl nekünk, hanem pontosan ettől óvnak bennünket Jézus és az Ő apostolai is. Miért? Azért, mert **„hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet a választottakat is”** (Máté 24:24). A hamis szolgálók a nagy jeleket és a csodákat használják fel, hogy megtévesszék ezekkel az igazi hívőket! Ezt látjuk Simon mágusnál is, aki a természetfeletti csodákkal elbűvölte egész Samáriát:

*„Egy Simon nevű ember pedig már előbb gyakorolta abban a városban az ördögi tudományt és elámította Samária népét, magát valami nagyinak állítván: **Kire mindnyájan figyeltek, kicsinytől nagyig, mondván: Ez az Istennek ama nagy ereje!** Azért figyeltek pedig rá, mert sok időn át az ördögi mesterségekkel elámította őket.”* (Ap.csel. 8:9)

Az ige szerint Simon ördögi tudománnyal bűvölt el sokakat és **az emberek azt hitték ez Istennek ama nagy ereje, pedig egyértelműen ördögi volt!** Ez történik ma is sok helyen hívő körökben az egész világon és sokan elámulnak, hogy ez Isten ereje, pedig valójában ördögi. Később Simon látszólag megtért és be is merítkezett, de a rossz motiváció továbbra is megmaradt nála, mert Isten ajándékait saját érdekében akarta felhasználni, mint ahogyan ma is teszi ezt sok hamis szolgáló, akik sok éretlen hívőt elámítanak a nagy csoda-alkalmakon. Sajnos sok keresztyén nincs tisztában vele, hogy a természetfeletti dolgok **két forrásból** származhatnak: az egyik forrása a gonosz és a másik a Szent Szellem ajándékainak valóságos működése. A Sátán és az ő szolgálói - a hamis szolgálók - a világosság angyalaként jelennek meg és szentnek, Istentől valónak igyekeznek feltüntetni azt, ami valójában démoni, okkult tudomány. Ilyenek az un. kontrollálatlan „szent nevetés, -rázkódás, -részség és erők átadása a „kenettel” szolgáló testvérek által a kundalini szellemével sok gyülekezeti alkalmon. Sok hívő azt hiszi, mert azt mondják nekik a szolgálók, hogy ez a Szent Szellemtől van, pedig valójában mindezt az okkult kundalini szellem átadása műveli, amikor kézzel való szolgálattal, - vagy anélkül - okkult erők nyomán elterülnek és vonaglanak az

emberek a földön. Sok esetben ilyenkor nem „szabadulás” történik, hanem pontosan az ellenkezője: ilyenkor megy beléjük egy démon, ami ezt az abnormális, megalázó viselkedést kiváltja a hívőkben. Látunk ilyeneket a hívők első gyülekezeteinek életében? Nem, sehol!

Látjuk már, hogy milyen veszélyes dolgokról van szó és mennyire fontos, hogy minél előbb eljussunk az érettségre és szellemi megkülönböztető képességgel rendelkezve leleplezzük a gonosz szellemek munkáját?

Az igében az apostolok mindenhol nyomatékosan felhívják a hívők figyelmét a hamis szolgálókra és a jelekkel és csodákkal való megtévesztésre. Ma is felhívják az Úr szolgálói erre a hívők figyelmét? Nem úgy tűnik.

Az utolsó idők legnagyobb veszélye a *megtévesztés*. Az ige mondja, hogy **sok hamis szolgáló** jön ebbe a világba!

Fel vagyunk rá készülve, kellően éberek vagyunk a megtévesztéssel szemben és megvizsgálunk minden szellemet? Ha nem így teszünk, akkor nagy bajba kerülünk!

Jézus földi szolgálatának ideje sok dologban hasonlított a mai korra. A korabeli zsidók és azok vezetői Jézustól **jelt kívántak** látni, de Jézus a következőt mondta nekik:

„Gonosz és parázna nemzetség jelt kíván, de nem adatik jel neki, csak Jónás prófétának jele.” (Máté 12:39)

Látjuk tehát, hogy annak ellenére, hogy Jézus maga is sok csodát tett, nem szerette a jelkívánást; sőt gonosz és parázna nemzetségnek nevezte az ilyeneket - a vallási előljárókat! Nem túlzás ez? Hogyan nevezhet Jézus kegyes, vallásos embereket, főként vezetőket **gonosznak** és **paráznának**?

Nézzük meg, hogy mit jelent gonosznak lenni Jézus értelmezése szerint?

Ha megnézzük az igében, hogy Jézus hogyan értelmezi a gonoszságot és kiket nevez gonosznak, akkor meg fogunk lepődni, mert rájövünk, hogy a mai sok karizmatikus szolgáló között is sok gonosz ember van. A Máté 7:21-23-ban Jézus a „széles úton” járó, Jézus nevében **sok jelet és csodát tevő és prófétáló, „karizmatikus” szolgálókat nevez gonoszoknak**, akiket Ő sosem ismert, ennek oka pedig az, hogy képmutatók: kifelé igyekeznek szentnek látszani, de az életükben engedetlenek sok ige megcselekvésében. Ezért *nem engednek betekintést a magánéletükbe*, hanem az *ajándékokra terelik mindig a figyelmet* és *tiltják a megítélést*, hogy le ne leplezzék őket! Nekik jó példával kellene elől járni, ezzel szemben sok hamissággal és képmutatással megtévesztik Isten népét. Jézus szerint ez gonoszság, ezért nevezi **gonoszoknak** őket!

Mit jelent az, hogy „parázna” nemzetség?

Itt a *paráznának* fordított szó az eredeti görögben „moikhalisz”, aminek jelentése valójában **házasságtörés**, és nem az egyedülálló emberek házasságon kívüli paráznasága. Jézus a korabeli zsidóságot tehát valójában így nevezi: **„gonosz és házasságtörő nemzetség”**.

Tudjuk, hogy Jézushoz odamentek a vallási előjárók és kísértették Őt, hogy „szabad-e akármi ok miatt elválni?” (Máté 19:3) A válás kérdése akkor is vita tárgya volt a zsidók között, de nem a válás maga, hanem annak oka volt az, ami a vita tárgyát képezte. Így van ez ma is a hívők között: szeretnének a hívők tisztában lenni vele, hogy mi az az ok az ige szerint, amikor szabad egy hívőnek elválnia. Nyilvánvaló az is, hogy az emberek nem azért szeretnének elválni, mert szeretnének egyedül élni, hanem azért, mert a válást követően valaki mással szeretnének egybekelni. Ez elég megszokott gyakorlat volt Jézus idejében, és ma is elég gyakorivá vált a hívők és hívő szolgálók között is a válás és az azt követő mással való egybekelés. Több ismert, nemzetközi hírű szolgáló él második, sőt harmadik feleségével!

Az USA-ban a baptisták 40%-a elvált ember, ami hasonló arány, mint a világban, ami nem meglepő a teljesen elvilágiasodott gyülekezeteket tekintve, akik átvették a világ szokását ezen a területen is.

Mit mond Jézus a válásról a farizeusok kérdésére? Azt, hogy amit Isten egybeszerkesztett azt **ember el ne válassza**, aki pedig „bármilyen okból” elválik és „mást vesz el”, vagy „mással kel egybe”, az „**házasságtörést**” követ el. Néhány helyen ezt paráznaságnak fordították, de az eredeti görög szerint ott is házasságtörésről van szó. A válás utáni egybekelés tehát valójában házasságtörés, amit ma - a világi gyakorlat szerint - „újraházasodásnak” szokás nevezni. A világban teljesen elfogadott gyakorlat a válás utáni újraházasodás, amit ma már szinte minden felekezet átvett és a világ szerinti módon gyakorol. **Tudnunk kell** azonban, **hogy Jézus szerint ez házasságtörés**, és aki ilyet követ el annak vége örök halál:

*„Avagy **nem tudjátok**, hogy igazságtalanok **nem örökök Istennek országát**? Ne tévelyegjétek; se paráznák, se bálványimádók, se **házasságtörők** (moikhosz), se pulyák, se férfiszepelősítők, Se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadozók **nem örökök Isten országát.**” (1 Korinthus 6:9-10)*

Úgy tűnik, **sokan ezt ma sem tudják, hogy az ilyenek nem örökök Isten országát!** Amikor ma sok „újraházasodott” hívőt és hívő szolgát látunk, akkor **tudnunk kell**, hogy Jézus **házasságtörőknek** tartja őket. Olvassuk el ezzel kapcsolatban Dan Corner „Válás, újraházasodás és házasságtörés” című írását a Keskeny út blogon.

Látjuk tehát, hogy sok „széles úton” járó hívőre, főként, akik újraházasodtak, egyet-értene az azzal, vagy támogatják azt, tökéletesen rájuk illik Jézus mondása: „Gonosz és házasságtörő (újraházasodott) nemzetség. Ha ilyen szolgálók jönnek közétek, akkor fontos tudni, hogy **Jézus nem ismeri őket, ezért azok a jelek és csodák, amiket tesznek, azok nem az Úrtól vannak, mert „rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt!” Isten ugyanis csak azoknak jelenti ki magát és azok kérését teljesíti, akik neki engednek!**

*„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat **annak.**” (János 14:21)*

Isten csak a neki engedelmes szolgálókat használja és őket *követik a* jelek. Ők azonban nem arra törekszenek, hogy jeleket és csodákat tegyenek, hanem hogy engedelmeskedjenek a parancsolatoknak és a jelek és csodák majd követni fogják őket, ha az Úr úgy akarja!

Érdeemes megfigyelni, hogy a Jelenések könyvében lévő hét gyülekezetből melyik volt az az egy, amely tetszett Jézusnak:

„A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. ... Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait. Ímé eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.” (Jel 3:7-13)

Ebből is láthatjuk, hogy sok hívő vágyával ellentétben ma

- **az igazság és a szentség,**
- **az ígének való engedelmesség** kell, hogy meghatározza a hívő életünket.
- Így **nem kell nagy erővel rendelkezniük**, hanem **keves erő is elegendő**, hogy győzzünk az életünkben lévő bűn felett és rendelkezünk az oldás és kötés hatalmával.

Ha az ígének való engedelmesség eredményeként az Úrtól kapott kijelentés és az oldás és a kötés hatalmával rendelkezünk, akkor semmi sem állhat ellenünk, különben csak a „levegőt vagdossuk.”

Semmi szükség tehát arra, hogy nagy jelek és csodák után vágyakozzunk, ami könnyen megtéveszthet bennünket. Ha viszont a filadelfiabeli hívőkhöz hasonlóan igazságban és szentségben éljük az életünket, akkor az Úr szeretni fog és megtart bennünket a nagy nyomorúság idején, sőt győzteseknek járó koronát is ígér nekünk. Kívánhatunk ennél többet? Semmiképpen sem. Ámen.

A „puszta” egy ideiglenes hely

Több igehirdetés is a pusztáról szól manapság, és hallunk híreket olyan emberekről, akik úgy élik meg a mindennapjaikat, mintha egy „pusztai helyen” lennének. A pusztai időszaknak fontos szerepe van a hívők életében, látjuk ezt Jézus, Mózes és Pál életében is.

A pusztának alapvetően két célja van:

- az egyik, hogy megtisztuljunk minden óemberi és vallásos sallangtól, ami a korábbi időszakban ránk rakódott a személyes hívő- és gyülekezeti életünkben,
- a másik pedig, hogy próbákon menjünk át és felkészüljünk az elhívásunknak megfelelő szolgálatra.

A pusztai időszak csupán egy átmeneti időszak a hívők életében. Isten nem egyedül létre teremtette az embert, hanem egy közösségre Istennel, és más Istennel közösségekben lévő embertársaival. Jézus azért alkotta meg az újszövetségi hívők közösségét, a gyülekezetet, hogy ebben a közösségekben egymást építve tudjanak a hívők eljutni az érettségre, hogy együttesen, mint Krisztus teste, aminek egyenként egymásnak tagjai kiformalják Krisztust a világ felé.

Amikor valaki egy pusztai állapotba kerül, helye van az elcsendesedésnek, az Úr keresésének és az önvizsgálatnak, hogy rendezze a személyes életében azt, amit rendeznie kell. A világ zaját kívül hagyva, félretéve minden világi és vallásos serénykedést, mint Márta is tette, Mária módjára figyelni kell az Úr hangjára, odaülni az Úr lábához és kijelentéseket venni Tőle.

A hívő életünk célja nem a megtérés, és az örök élet elnyerése, az csak a kezdet. Mielőbb el kell jutnunk az érettségre a Krisztusban, és szolgálva neki elvégezni azt a munkát, amire személy szerint elhívott minket, megfutva a személyes pályánkat, megharcolva a nemes harcot, befutva a célba és átvéve a hervadhatatlan koszorút, amit Isten készített az Őt szeretőknak.

Vannak, akik manapság a vallásos, élettelen felekezetekből, vagy parázna gyülekezetekből „futnak ki,” engedelmessé az Úr parancsának. Sajnos sok gyülekezet sok „emberi hagyományt” halmozott fel néhány generáció alatt, amitől a kifutást követően meg kell szabadulni. Félre kell tenni minden „atyai hagyományt,” hogy csak az ige által adott minta váljon számunkra egyedüli követendő mintává.

Ebben az időszakban Isten kijelentés által világossá teszi vagy megerősíti személyes elhívásunkat. Közben nagy szellemi támadásokat élünk meg, amit látunk Jézus életében is a pusztában, mert a gonosz tudja, hogy ez az időszak a szolgálatra való felkészítés helye, ahonnan Isten emberei a Szellem erejével lépnek be a szolgálatukba, és már nem úgy fognak beszélni, „mint az írástudók, hanem mint, akiknek hatalmuk van.”

A puszta tehát nem egy végleges hely a hívők számára. Az Úr nem akarja, hogy egyfajta remetekeresztyének legyünk, hanem akar nekünk adni egy szent közösséget, egy gyülekezetet.

Vannak, akik a korábbi rossz gyülekezeti tapasztalatuk után „gyülekezet ellenessé” válnak, sőt azt állítják, hogy nincs is szükség gyülekezetre. Ez azonban hazugság.

Egy idő után ki kell jönni a pusztából, és megtalálni a helyünket Krisztus testében, Isten családjában. Ez a visszatérés azonban nem azt jelenti, hogy ugyanoda kell visszatérni, ahonnan kijöttünk, mert akkor a pusztában töltött időt haszontalanul töltöttük el, hanem valami újat kell kezdeni, mert a pusztával az is célja Istennek, hogy meglássuk mi az, amit Isten másként akar csinálni, mint ahogyan azt korábban csináltuk. A puszta egy „szellemi szülőszoba”, ahol valami új születik!

Egy halott, vagy parázna gyülekezetbe nem kell visszamenni, keresni kell azonban az igaz hívők közösségét, még ha ketten vagy hárman jönnek is csak össze valamelyikük házánál: az Úr megígérte, hogy ott lesz közöttük! Sok hívőben az a hamis nézet alakult ki, hogy a gyülekezet egy olyan hely - egy templom, egy gyülekezeti ház -, ahová „menni kell”, mert ott van jelen az Úr. Az újszövetségi gyülekezet azonban nem egy épület, hanem emberek közössége, akik bárhol is jönnek össze, mert az Úr - a bennük élő Szent Szellem által - velük lesz!

Ha leragadunk végleg a pusztában, akkor a puszta nem tölti be azt a szerepet, amit Isten szánt annak. Az ördög nevet rajtunk és becsap minket, mert eltávolított arról a helyről, amit Isten Krisztus testében nekünk szánt.

Ahhoz, hogy Jézushoz hasonlóan a Szent Szellem erejével, kellő bölcsességgel, világos elhívással és a szolgálatra felkészülve lépünk ki a pusztából, a pusztai időt nagyon célirányosan és hasznosan kell eltölteni. Ez az időszak nem egyszerűen csak várakozási idő, nem a tétlenség ideje, hanem a szorgos „munkálkodásé”, egyfajta „kiképző terep” - sok fáradozással, veszélyekkel teli próbákkal és az Úrtól való sok tanulással.

Az Úr adjon mindenkinek világosságot és bölcsességet, hogy a puszta valóban be tudja tölteni az életében azt a szerepet, amit Isten szánt neki és Isten népe valóban egy felkészített, erővel szolgáló nép legyen, akik megtalálják a szolgálatukat és a helyüket Krisztus testében.

Már régen tanítóknak kellene lennetek!

Az utolsó idők legnagyobb veszélyeként az ige sokszor felhívja a figyelmet, hogy *sok hamis Krisztus, hamis próféta* jelenik meg, akik *nagy jeleket és csodákat tesznek* és mindezt azért, hogy *megtévezzék, ha lehet a választottakat is*. A megtévesztés valós veszélye fenyegeti tehát az igaz hívőket is!

Hogyan lehetséges ez, és hogyan lehet ez ellen védekezni?

A következő igeszakasz rávilágít néhány dologra, ami segíteni fog nekünk az összefüggések megértésében:

„Noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédében, mivelhogy kiskorú: Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzeik a jó és rossz között való különbségtételre.” (Zsidó 5:12-14)

Ez az ige felhívja a figyelmet a következő tényre, amit a mindennapi gyakorlatban is jól megfigyelhetünk:

- **sok hívő évek múlva sem jut el az érett korra, hanem csecsemő marad**, mert csak „tejjel”, azaz könnyű eledellel táplálkozik, **nem viseli el ugyanis a kemény eledelt, amire szüksége lenne az érett korra való eljutásához**,
- emiatt marad „járatlan,” azaz **nem tud eligazodni „az igazság beszédében”,** az igében,
- **ezért nem tud kialakulni egy szellemi megkülönböztető képessége, azaz nem tud különbséget tenni igaz és hamis között, tehát megtéveszthető lesz,** és ez egy nagyon veszélyes állapot.

A Keskeny út bloggal - sok kemény eledel közzétételével - az a célunk, hogy segítsünk eligazodni az igazság beszédében, és elvinni az olvasókat az érett korra, hogy kialakuljon a szellemi megkülönböztető képességük és mindent megvizsgálva maguk is képesek legyenek a hamis szolgálókat és a hamis tanításokat leleplezni.

A hívők megkeresése során - az igével összhangban - sajnos valóban azt tapasztaljuk, hogy sokszor sok éves hívők is teljesen járatlanok az igében és nincs szellemi megkülönböztető képességük. Emiatt lehet hibáztatni azokat a gyülekezeteket, de főleg azok pásztorait, akik a „kemény eledel” visszatartásával tudatosan kiskorúságban tartják a hívőket, attól való félelmükben, hogy a kemény eledel hallásakor többen ott fogják hagyni őket, és akkor mi lesz a bevétellel, ami szükséges a pásztor fizetésére és az intézmény fenntartására? Nem beszélve a szégyenről, hogy fogy a gyülekezet, pedig gyarapodniuk kellene. Ez az ördög hazugsága és téves elvárás! Nekünk nem a számszerű növekedésre kell törekedni (az Isten dolga), hanem az igazságot hirdetve a

szentség légkörét megőrizve a gyülekezetben az érett korra kell elvinni a hívőket, függetlenül attól, hogy mi lesz ennek a következménye a gyülekezet létszámára nézve.

Amikor Jézus kemény dolgokról kezdett el beszélni, Őt is sokan otthagyták és volt, hogy csak a 12 tanítvány maradt mellette. Ez volt Jézus szolgálatának jellemzője, és nekünk az Ő példáját kell követnünk, bevállalva a **teljes igazság hirdetését, nem tartva vissza semmit, vállalva azt is, ha ez sokakat megbotránkoztat és elhagynak minket.** Erre csak azt mondhatjuk: Dicsőség Istennek, mert Jézussal is ez történt!

*„Meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert **nem mindenkié a hit!**” (2 Thessz. 3:2)*

Ne akarjunk nagyobb lenni Jézusnál! Igaz az ige mondja azt is, és vannak, akik ezt hangoztatják is, hogy nagyobb dolgokat fogunk cselekedni, mint Jézus. Ezzel együtt ne akarjuk Jézus példáját alapvetően meghazudtolni. Sajnos sok esetben ma ez történik.

El kell dönteni, hogy saját javunkat keresve az embereknek akarunk tetszeni, vagy egyedül Istennek? Elméletben ezt mindenki tudja, de ez azt jelenti, hogy a mindennapi életünk és szolgálatunk során „le kell mondanunk a szégyen takargatásáról” és „a nyilvánvaló igazsággal kell kellelni magunkat” - nem megalkudva az ige igazságával - kerülve a kényesebb, megbotránkoztató igéket, hanem minden esetben vállalva az igazság hirdetésével járó konfrontációt. Készek vagyunk ezt a döntést meghozni és ezen az úton járni minden nap? Ez ugyanis az igazság és a szentség útja, ami az üdvösségre vezet és másokat is oda fog juttatni, akik engedelmeskednek ennek.

Ha ezt a döntést ma meghozod, és e szerint kezded el élni az életedet és kezdesz el szolgálni, akkor ez azzal is járhat, hogy egy megalkuvó hívő környezet támadásának teszed ki magad, mert „felkavarod a langyos vizet”, ami sokak számára nagyon kényelmes: csak ülni, semmi komoly dolgot nem tenni, csak hallgatni a kedves „meséket,” amik minden vasárnap elhangzanak és évekig a gyermekkorban tartják a hívőket.

Azok a pásztorok, akik visszatartanak egyes igei igazságokat, vagy elferdítik azokat, és ezáltal nem a teljes igazságot hirdetik, hanem csak „mesékkel” kedveskednek a hívőknek, a gyermekkorban tartják őket, kiszolgáltatva a **megettévesztésnek, ahelyett, hogy az érett korra vinnék el őket.** Ezzel sok hívőt a pokolra juttatnak és ezért súlyos ítéletük lesz ama napon! Az Ezékiel 34. fejezete részletesen ír a pásztorok bűnéről, és Isten megígéri, hogy ellene fog menni az ilyen pásztoroknak, kiragadja az Övéit a kezükből és maga fogja legeltetni őket.

*„Így szól az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, akik **önmagokat legeltették!** Avagy nem a nyáját kell-e legeltetni a pásztoroknak? **A tejet megettétek, és a gyapjúval ruházkodtatok, a hízottat megöltétek; a nyáját nem legeltették. A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötöztétek, s az elúzottat vissza nem hoztátok és az elvesztettet meg nem kerestétek, hanem keményen és***

kegyetlenül uralkodtatok rajtok.” „Így szól az Úr Isten: Íme, megyek a pásztorok ellen, és előkérem nyájamat az ő kezükből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem legeltetik többé a pásztorok önmagukat, s kiragadom juhaimat szájukból, hogy ne legyenek nekik ételiül. Mert így szól az Úr Isten: Íme, én magam keresem meg nyájamat, és magam tudakozodom utána. Miképpen a pásztor tudakozódik nyája után, amely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozodom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, ahova szétszóródtak a felhőnek, s borúnak napján.” (Ezékiel 34:2-4; 10-12)

Kedves pásztorok! Ha nem vállaljátok fel a kemény eledel hirdetését, akkor az Úr maga fog ellenetek menni, és Ő fogja elvenni tőletek a nyáját. Nem lenne jobb engedelmeskedni neki?

Az ige azonban a pásztorok bűne ellenére sem menti fel a hívőket a felelősségük alól, ami egyértelmű abból, hogy az évek óta **gyermekkorban lévő hívőket dorgálja meg a kiskorúságuk miatt és szólítja fel őket arra, hogy igyekezzenek minél előbb eljutni az érett korra**, ahelyett, hogy még mindig őket kelljen tanítani, holott már régen tanítóknak kellene lenniük, és nekik kellene tanítaniuk másokat!

Az Úr ébresztőt fúj a kiskorú hívőknek, de a pásztoroknak is!

Ma még a kegyelem ideje van mindenki számára, nemcsak a hitetleneknek, hanem a hívőknek, sőt a pásztoroknak is, és meg lehet térni a bűnös útjaikból. Ma minden hívőnek saját Bibliája van, ami alapján minden szolgálatot és minden szolgálót meg tud vizsgálni és meg tud ítélni, hogy igaz vagy hamis. Találhatók kemény tanítások a neten is, ha valaki arra vágyik. A Szent Szellem különben is megígérte, hogy „elvezet bennünket minden igazságra.” Nincs tehát senki számára mentség, hogy kiskorú hívő maradjon, ha maga hajlandó tenni azért, hogy eljusson az érett korra. A gyülekezetek állapotát látva épp itt az ideje ennek. Nem kell félni a konfrontációktól, sőt a gyülekezetekből való kirekesztésektől sem, mert maga az Úr ígérte meg, hogy az övével lesz. Dicsőség neki ezért.

A keskeny út az, ami az örök életre vezet

Ez egy nagyon súlyos kijelentés, ami a legtöbb hívőnek fel sem tűnik. Sok mindenről hangzanak el tanítások ma a gyülekezetekben (hit, kegyelem, áldás, Isten szeretete, gyógyulás, ígéret, bővülködés stb.), de évek telhetnek el úgy, hogy a hívők nem hallanak igei tanítást a keskeny útról, pedig ez szó szerint élet-halál kérdése. Nem csoda hát, ha a hívőknek téves fogalmuk van róla. A legtöbb hívő azt gondolja, hogy a széles út a világ útja, a hívők pedig, akik gyülekezetbe járnak, ők járnak a keskeny úton, és így örök életük van. Ez egy óriási tévedés, a Sátán becsapása! Ha figyelmesen elolvassuk Jézus szavait a Máté 7-ben a szoros kapu és a keskeny út példázatáról, akkor teljesen világos mindenki számára, hogy **a széles út is a hívőkről szól!** Nincs szó itt sehohol a világról, hanem kizárólag csak a hívőkről!! Jézus arról beszél, hogy sok hívő van, aki a széles úton jár, és **csak kevesen vannak, akik megtalálják a szoros kaput, és a keskeny úton járnak; csak ők reménykedhetnek az örök életben!**

Ha valakinek kétsége lenne afelől, hogy Jézus a kárhozatra vezető széles utat említve hívőkről beszél, akkor olvassa el figyelmesen Jézus szavait:

„Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt. ... Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben üztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” (Máté 7:13-14; 22-23)

Semmi kétség, hogy a széles út esetében nem a világról van szó, hanem a **hívők sokaságáról**, akik Jézus nevében prófétálnak, ördögöket űznek és sok hatalmas dolgot tesznek.

Testvérem! Ha ez nem sokkol téged, és nem tölt el istenfélelemmel, akkor nagy veszélyben vagy! Kérdezhetnék, hogyan lehetséges ez? Jézus erre is válaszol: ez egy nagy megtévesztés következménye, amit a **„hamis próféták okoznak, akik juhoknak ruhájában jönnek, de belől ragadozó farkasok.”** (Máté 7:15)

Mi az **oka**, hogy a hívők sokasága a kárhozat felé tart? Jézus erre is válaszol:

„Ha valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fűvényre építette házáat: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fűjtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.” (Máté 7:26-27)

Látjuk tehát, hogy a kárhozat felé tartó hívők sokaságával az a baja Jézusnak, hogy sok hangzatos dolgot mondanak, és látványos dolgokat tesznek az Ő nevében, de ugyanakkor **nem engedelmeskednek** Jézus beszédének - **nem cselekszik meg azt.**

Nézzük most meg a szoros kapu és a keskeny út kérdését Jézus Nagy megbízatása alapján:

*„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, **Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!**” (Máté 28:19-20)*

A Nagy megbízatás **két részből** áll:

- az első egy missziós parancs: elmenni és **tanítvánnyá tenni** minden népeket,
- a második pedig a **tanítványképzésről** szól: megtanítani a tanítványokat, hogy **tartsák meg mindazt, amit Jézus parancsolt.**

A *parancsolat első része* valójában a „szoros kapun” való bemenetelt jelenti: valódi tanítványokká téve az embereket, ahogy Jézus is tette azt a maga idejében. Az igéből látni kell, hogy sok hívő alkalmatlan arra, hogy Jézus tanítványa legyen, és nekünk is el kellene küldeni az alkalmatlan embereket, ahogyan Jézus tette! Lásd. a „gazdag ifjú” példázatát és más eseteket, amikről az ige beszél!!

A *parancsolat másik része* pedig a „keskeny úton” való járásról szól. Észre kell venni, hogy mire adott parancsot Jézus a tanítványok képzésével kapcsolatban.

Ez is **két részből** áll:

- *egyrészt* **Jézus minden parancsolatát meg kell tanítani** a hívőknek,
- *másrészt* **el kell várni, hogy meg is tartsák azokat.**

Miről van itt szó? Arról, hogy nemcsak a kellemes, a viszkető füleknek kedves dolgokat kell hirdetni a hívőknek, hanem a kemény beszédek is, amik sokakat a gyülekezet elhagyására indítanak, de ne ijedjünk meg ettől, mert ez nagyon is igei, és nagy szükség van rá: Jézust is sokan elhagyták, amikor kemény beszédet kezdett el hirdetni. Ha engedelmeskedni akarunk az Úrnak, akkor hirdetni kell a kemény beszédek, hogy a hívők el tudjanak jutni az érett korra és kialakulhasson a megkülönböztető képességük, ami védelmet biztosíthat nekik a sok hamis próféta hitető beszéde ellen, hogy leleplezzék őket, akik pedig nem bírják hallgatni a kemény beszédet, hadd menjenek el, semmiképpen se tartsuk vissza őket. Tudjuk azt is, hogy a gyülekezetben lévő „kis kovász” - valamelyik hívő nyilvánvaló bűne - az egész tésztát megkeleszti (azaz bűnbe viszi, vagy bűnrészessé teszi az egész gyülekezetet), ami ellen Jézus parancsa szerint meghatározott módon, határozottan fel kell lépni:

„Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.” (Máté 18:15-17)

Ez az igeszakasz a bűnök megítéléséről szól a gyülekezetben, és a megtérni nem akaró bűnösök kizárásáról a gyülekezetből. Ma az a fordított helyzet van, hogy a gyülekezetek nem gyakorolják a bűn ilyenfajta megítélését, hanem azokat zárják ki, akik megmernek ítélni gyülekezetben lévő igeellenes dolgokat. Erre csak azt lehet mondani, hogy az ilyen gyülekezet a gonoszok gyülekezete.

Kedves Testvérem! Gondoljuk végig, hol találunk ma olyan gyülekezetet, amelyet igei módon **több presbiter vezet egyetlen pásztor helyett**, ahol **engedik, hogy a Szent Szellem ajándékai - a megítélést is gyakorolva - működjenek, és fellépnek a legnagyobb bűn, a házasságtörés ellen**, amit ma a világi gyakorlatot átvéve „újraházasodásnak” neveznek. Nézzük meg, hogy mit mond erről Jézus:

„Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el az ellen. Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el.” (Márk 10:11-12)

„Valaki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik.” (Lukács 16:18) Megjegyzés: Az eredeti görög szóhasználat szerint itt is házasságtörés szerepel.

Ez is Jézus parancsolata, amit szintén be kellene tartani és valamiféle hamis kegyelem jegyében nem szembeszegülni Jézus parancsolatának, sőt megáldani azokat az „újraházasodókat”, akiket Jézus házasságtörőknek nevezett! Ha ma megnézzük a gyülekezetek sokaságát és azokban csak a házasságtörés megítélésére gondolunk, akkor elmondhatjuk, hogy a házasságtörést (újraházasodást) megengedő gyülekezetek alkotják a „nagy parázna” egyházat, amiről Jézus beszél. Akik tehát meg akarnak menekülni a kárhozattól, azoknak ki kell futni az ilyen gyülekezetekből, hogy ne legyenek bűnrészesek.

„Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, amely a földet megrontotta az ő paráznaságával, elítélte, és megbosszulta az ő szolgálóinak vérének kezén.” (Jel. 19:2)

„Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.” (Jel. 18:3-4)

Sok különböző néven nevezett gyülekezet van ma a világon - sok ezer hívővel - akik úgy tekintenek magukra, hogy ők Isten népe és örök életük van, pedig el kellene gondolkozni, hogy vajon ki lehet azon hívők sokasága, akik a kárhozattal tartanak a széles úton. Ki lehetne más, ha nem ők?! Isten népe nem lehet parázna, mert a Menyasszony szent. Akik a keskeny úton járnak, azok alkotják a Menyasszonyt, mert ők azok, akik engedelmeskednek Jézus minden parancsolatának. Ők azonban csak kevesen vannak, **Jézus azonban ismeri őket.**

Az Úr elkezdte megrázni a gyülekezeteket és sokan már szembefordulnak azzal a hamis szellemi áramlattal, amit ma a Bethel Churchel azonosítanak. Ez a felismerés nagyon jó, de ez csak a kezdet! **Végig kell menni az úton és be kell tölteni Jézus fent említett és az igében megírt minden parancsolatát**, hogy a keskeny úton járjunk és örök életre jussunk.

Kedves Testvérem! Ne higgyetek a hamis szolgálóknak, akik közöttetek vannak, hanem higgyetek Jézusnak, mert Ő a (keskeny) út, az igazság és az (örök) élet. Engedelmeskedjétek Jézus parancsolatainak! Ne hagyjátok megtéveszteni magatokat! Mindent vizsgáljatok meg!

Igei válaszok keresése az életünk problémáira

Sokszor keresnek meg minket a Keskenyút blog látogatói különböző személyes problémáikkal. Ilyenkor nem teszünk mást, mint a leírt problémával kapcsolatos - a Szent Szellem által az elménkben felhozott - ige alapján tanácsoljuk őket. Ekkor már csak az a kérdés, hogy engedelmeskednek-e az igei tanácsnak vagy sem. Sokszor tapasztaljuk, hogy a hívők sajnos nem készek meghozni a szükséges döntéseket és változtatni az életükön. Így azonban nem várható megoldás sem az adott problémára.

A gyakran ismétlődő jelenség arra utal, hogy **a hívőknek nem szokásuk minden problémájukra igei választ keresni**, pedig ez Jézus követésének alapvető feltétele: csak úgy tudunk folyamatosan az Atya akaratában járni, ha mindenben az Atya akaratát keressük.

Jézus mindig az Atya akaratát kereste és ezzel is példát adott nekünk. Jézus semmit sem cselekedett saját akaratából, hanem mindig azt kereste, mit cselekszik az Atya, és Ő is azt cselekedte.

„A Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat néki, amiket ő maga cselekszik.” (János 5:19-20)

Jegyezzük meg: minden egyes döntésünket az Atya akarata szerint kell meghozni, és aszerint cselekedni, ahogy Jézus is tette, mert ezt jelenti Jézust követni, keresztyénnek lenni. Azt tapasztaljuk, hogy még sok éves hívőknek sem kialakult és bevett szokásuk, hogy a problémáikra az igében keressék a választ és az életük minden dolgában, az életük minden területén aszerint éljenek. Előfordult, hogy valakinek igei választ adtam, amire azt válaszolta, hogy „mi ezt így szoktuk” - jelezve ezzel, hogy ő azt tartja jónak és nem is akar változtatni rajta, pedig az egy pusztán emberi vagy vallásos megszokás volt, igei szóhasználattal „atyai hagyomány”, ami nem egyezett az igével. Azt tapasztaljuk, hogy nagyon erős az emberi megszokás és az atyai hagyomány ereje, ahogyan az Jézus idejében is volt. Jézus azt vetette a farizeusok szemére, hogy az igét félretették és atyai hagyományokkal pótolták azt. Ez ma is nagyon igaz! **Ha nem romboljuk le az igeellenes szokásokat, atyai hagyományokat a hívő életünkben, akkor sosem tudjuk Jézust követni.** Az igeellenes cselekedeteink, azaz engedetlenségünk miatt nem várhatjuk el, hogy az engedelmesség áldásában részesüljünk.

Figyeljük meg, hogyan járhatunk az Atya akaratában mindenben, minden problémánkra Úrtól való választ kapva, és annak engedelmeskedve megoldást kapni a problémáinkra:

„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magam annak.” (Ján. 14:21)

Az első feltétel a parancsolatok ismerete. Ne várjuk azt, hogy a Szent Szellem eszünkbe juttassa a megfelelő igét egy adott problémára, ha még egyszer sem olvastuk végig a Bibliát. Azt tapasztaltam, hogy legalább háromszor el kell olvasni a teljes Szentírást, időnként elmélkedni az igén és megérteni annak tényleges jelentését, hogy az működőképessé váljon az életünkben. Jézus a testté lett Ige, és nekünk is szükséges, hogy az Ige az egész testünket átjárja és birtokba vegye, és az ige szerinti megújult gondolatainkat automatikus - Isten szerint való - cselekedetek kövessék. Ezt jelenti, hogy Krisztus él bennünk.

A másik feltétel az igének való engedelmeskedni. A megismert igének engedelmeskedni kell, be kell építenünk az életünkbe, hogy az a mindennapi életünk részévé váljon.

Ha egy konkrét problémával kerülünk szembe, akkor 'nem a saját fejünk után kell menni', hanem oda kell menni az Úrhoz, szellemben figyelni, várni és kérni az Urat, hogy jelentse ki az Ő akaratát. Az Úr hű és igaz, és aki kér, az kap. Akinek az életében ez rendszeres gyakorlat, az tudja, hogy egy idő után - ez lehet néhány perc, de néhány nap is - a szellemünkben megkapjuk a választ: bejön az elménkbe egy ige, egy igehely, vagy egy történet az igéből, ami válasz a problémánkra: „kijelentem magam annak” - mondja az ige.

Sokan a problémáikra legtöbbször úgy reagálnak, hogy **megkérik másokat, imádkozzanak értük.** Ez egy könnyű módszer és nagyon szelleminek tűnik, de legtöbbször nem segít. Sokszor kiderül, hogy a baj az, hogy valaki egyszerűen nem engedelmeskedik az igének. A legtöbb probléma a házasságban a házaspárok között van, és a tapasztalatunk szerint azért, mert nem engedelmeskednek az igének. Ha a házaspárok elolvasnának minden igét a Bibliában, ami a házassággal kapcsolatos, amelyek külön a férjre és külön a feleségre vonatkoznak és engedelmeskednének azoknak, akkor sok hívő házaspár nagyon boldog lenne.

Sokan abban a tévedésben vannak, hogy csak az életük nagy kérdéseiben - házasság, házvétel, autóvásárlás, munkahely, hogy hol lakjanak, gyülekezeti szolgálat stb. - kell az Úr akaratát keresni, de ez nem igaz. Ha nem tesszük napi gyakorlattá, hogy **minden kérdésünkkel** az Atya akaratát keressük, akkor az életünk fontos kérdéseiben sem fog működni.

Több írásomban elmondtam személyes bizonyosságaimat arról, hogyan vezetett az Úr az Ő akaratának kijelentésével a munkahelyi problémáimban, sokszor nagyon konkrét üzleti, szakmai kérdésekben is. Csak kérdeznünk kell az Urat és keresni az Ő akaratát. Nem kell félni, nem terheljük Őt meg ezzel és van is ideje válaszolni. Nem kell félnünk attól sem, hogy olyat fog kérni tőlünk, amit ne tudnánk teljesíteni. Lehet, hogy nem a legkönnyebb megoldást adja, sőt néha igen nehéz is lehet és hit kell hozzá, hogy megcselekedjük, de ha az Úr mondta, akkor bízunk benne, hogy meglesz az akarata az életünkben.

Sok hívőnek nem szokása rendszeresen kérdezni az Urat és ez a legnagyobb baj. Ha ezt sikerülne egy jó szokássá tenni az életünkben, akkor nem kellene sok olyan problé-

mával küszködniük, ami valójában azért van, mert nem az Úr akaratában járnak. Ilyenkor az ima sem segít, mert az engedetleneket az Úr nem hallgatja meg. Imádkozni az Úr akaratának a kijelentéséért kell és a kijelentett akaratának engedelmeskedni: ilyen egyszerű.

Tegyük mindennapi szokásunkká az életünkben az Atya akaratának a keresését és kérdezzük Őt bátran. Merjünk engedelmeskedni neki és meg fogjuk tapasztalni, hogy gyökeresen megváltozik az életünk, folyamatosan növekedni fogunk szellemileg és haladunk előre a Krisztusban való érettség felé.

Tanítvánnyá tétel és tanítványképzés

Jézus nagy megbízatása így hangzik:

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén (bemerítvén) őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28:19-20)

Mindenki ismeri ezt az Igét, de annak végrehajtása és eredménye sok esetben megkérdőjelezhető. Az Ige *tanítványokat* említ és nem gyülekezetbe járókat, gyülekezeti tagokat, látogatókat, és nem egyszerűen hívőkről van szó.

Az Újszövetségben legtöbbször tanítványként említi az Ige a hívőket, de pontosan megmondja azt is, hogy mit kell tanítványon érteni. Az, hogy valaki hisz, az nagyon kevés, mert „az ördögök is hisznek és rettegnek.” Tanítványnak csak akkor tekinthető egy hívő, ha megfelel a Jézus által meghatározott szigorú követelményeknek. Ez nem néhány „szuperhívőt” jelent a többi hívő között, hanem a hívők minősítését jelenti, aminek minden hívőnek meg kell felelni. Nincs értelme a hívő életnek e nélkül, mert Jézus minden ígérete a tanítványokra vonatkozik.

A gyülekezeti gyakorlatban általában tanítványképzésről beszélnek, ami a gyülekezetbe járó hívők valamiféle módszeres képzését jelenti, de az említett missziósparancsnak ez csak egy része. Világosan meg kell különböztetnünk a missziósparancs szerint a tanítvánnyá tételt és a tanítványképzést, ami két jól elkülöníthető tevékenység, amelyek további két-két részre oszthatók.

Tanítvánnyá tétel:

1. El kell **menni** - ez azt jelenti, hogy ki kell menni a gyülekezetből a világba.
2. **Tanítvánnyá** kell **tenni** világi embereket.

Tanítványképzés:

1. **Meg kell tanítani** őket **minden** parancsolatra a gyülekezetben.
2. El kell várni tőlük, hogy **meg is tartsák** azokat, azaz engedelmeskedjenek a parancsolatoknak.

Félretéve most minden Igétől eltérő gyülekezeti gyakorlatot, nézzük meg részletesen, hogy miről is beszél az Ige.

I. Tanítvánnyá tétel

1. **Menjetek el!** - parancsolta Jézus (ez azt jelenti, hogy ki kell menni a gyülekezetből!)

*Jézus ezt mondta Péternek és Andrásnak az ő testvérének, akik halászok voltak:
„Kövessetek engem, és azt művelem, hogy **embereket halásszatok.**” (Máté 4:19)*

Ezzel Jézus - egy halász ember számára is érthető - egyszerű módon megmagyarázta a következőket:

- **oda kell menni ahol a „hal” van!** Ki kell menni a világba, „mint bárányok a farkasok közé.”
- a halászat (az evangélium hirdetése) **nehéz, fáradságos és türelmes munka,**
- a „hal” a neki életet jelentő környezetből (a vízből) **nem akar kijönni** a szárazföldre, mert az a halálát okozza. A „halnak” ezért egy másfajta, új életre van szüksége.

2. **Tegyetek tanítványokká!** - szól a parancsolat további része, a magyarázattal együtt.

„Tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében.” (Máté 28:19)

Itt ismét két dolgról beszél Jézus:

- **tanítványokká kell tenni az embereket,** amit úgy tudunk elérni, ha
- **egy valóságos megtérést (a régi élet teljes halálba adását) követően bemerítjük őket vízbe és betöltekeznek Szent Szellemmel.**

Fontos meglátnunk, hogy **az Ige szerint mindez alapvetően gyülekezeten kívül, világi környezetben zajlik és nem gyülekezeten belül.** Lásd erre a következő bibliai példákat:

- Péter prédikációja Kornélius házában,
- Filep evangélista nyilvánosan hirdeti a Krisztust Samáriában (ott akkor még nem is volt gyülekezet, csak azt követően jött létre)
- Filep szolgálata a szerecsen komornyik felé a gázai úton, akit még útközben be is merít,
- Anániás szolgálata Saul (a későbbi Pál) felé, amikor Pál bemegy Damaszkuszba: Anániás bemegy a házba, ahol Saul tartózkodik, kezeit rávetve imádkozik érte, akit betölt a Szent Szellem és ezt követően visszanyeri látását és bemeríti őt,
- Pál és Silás munkája a Filippi börtönben, ahol a börtönőr megtér és még akkor éjszaka be is merítik.

Nézzük meg a 70 tanítvány példáján (még Pünkösöd előtt!), mit tettek a Jézus által kiküldött tanítványok:

„Ezek után pedig rendelt az Úr másokat is, hetvenet, és **elküldte azokat kettőnként az ő orcája előtt**, minden városba és helyre, **ahová ő menendő volt**. Monda azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. Menjete el: Íme én **elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé**. **Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut**; és az úton senkit ne köszöntsetek. Valamely **házba bementek**, először ezt mondjátok: **Békesség e háznak!** És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességetek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. Ugyanazon házban maradjatok pedig, **azt egyétek és igyátok, amit ők adnak**, mert **méltó a munkás az ő jutalmára**. Ne járjatok házról - házra. És valamely városba bementek, és befogadnak titeket, **azt egyétek, amit előtökbe adnak**: És **gyógyítsátok a betegeket**, akik ott lesznek, és mondjátok nékik: **Elközelített hozzátok az Isten országa**. Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: **Még a port is, amely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa (királysága) elközelített hozzátok.**” (Lukács 10:1-11)

Talán ebből is látszik, hogy mennyire más - mondhatnánk teljesen ellentéte ez - annak, amit ma a gyülekezetek csinálnak. A Biblia szerint a tanítványok:

- **erővel felruházott hívők** voltak,
- oda mentek, ahová Jézus is ment - **volt szellemi vezetésük**, hogy hová menjenek,
- „bárányként” bátran bementek a „farkasok” közé,
- **bementek azokba a házakba, ahol szívesen fogadták őket**,
- **azt ették és itták, amivel az örömhírt halló emberek vendégelték meg őket** (üres tarisznyával kellett menniük - pénz és váltóruha nélkül!)
- **az első és legfontosabb teendőjük a betegek gyógyítása volt**, bemutatva ezzel Isten természetfeletti erejét és természetét,
- **és mindezek után az Isten királyságának a jó hírét hirdették!**

Nézzük meg, hogy **milyen feltételeket támasztott Jézus a tanítványokkal szemben?**

Először is valódi **megtérés és újjászületés**:

„Ettől fogva kezdett Jézus prédikálni, és ezt mondani: **Térjete meg**, mert elközelgetett a mennyeknek országa.” (Máté 4:17)

„Bizony, bizony mondom néked: **Ha valaki nem születik víztől és Szellemtől, nem mehet be az Isten országába**. Szükség néktek újonnan születnetek.” (János 3:5-7)

Másodszor vízkeresztség (bűnbánat, és bűnbocsánat elnyerése), Szent Szellemmel való betöltekezés és elszakadás a világtól. Ezekről beszélt Péter Pünkösöd napján a 3000 új megtértnak:

„Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszite a Szent Szellem ajándékát. Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Sok egyéb beszéddel is buzgón kérte és intette őket, mondván: Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!” (Ap.csel. 2:38-40)

Ha valakik követni akarták Jézust, azoktól a következőket várta el:

- semmit nem volt szabad Jézus követésénél fontosabbnak tartani (előbbre sorolni): család, közvetlen hozzátartozók, a világ dolgai, anyagi kérdések,
- le kellett mondani a kényelemről,
- mindenkinek hordoznia kellett a keresztet (meghalni a test számára minden nap),
- felhívta a figyelmet rá, hogy mindez nem könnyű, ezért nyugodtan (üljön le mindenki) gondolja végig érdemes-e elkezdenie, hogy végig tudja-e csinálni, nehogy később nevessenek rajta a barátai.

Jézus nem rábeszél, hanem - a reális elvárásokra is figyelmeztetve - „inkább lebeszél” **igyekezett azokat, akik őt követni akarták. Nem egy „könnyű evangéliumot” hirdetett, hanem kihívás elé állította azokat, akik őt követni akarták.** Nem mindenki alkalmas arra, hogy tanítvány legyen és Jézus nem is hívta azokat, akik nem tudták vállalni azokat a kihívásokat, amikkel szembesítette őket. Több fajsúlyos, kizáró kritériumot támasztott azok felé, akik Őt követni akarták, akik az Ő tanítványai akartak lenni.

Ezek a követelmények a tanítványokkal szemben ma sem változtak, és ha Jézus példáját akarjuk követni mindenben, akkor nekünk is ezekhez kell tartanunk magunkat. Nem tehetünk engedelményeket, mert akkor megalkuszunk és meghamisítjuk Isten Igéjét, ill. engedetlenekké válunk.

Jézus semmi olyat nem vár tőlünk, amit Ő maga ne tett volna. Jézus földi életéből is azt látjuk, hogy **idejének nagy részét „zsinagógán kívüli” szolgálattal töltötte:**

- **szabadban:** gadarénusok földjén, utcán, tereken
- **házakban:** Péter anyósánál, Mária és Márta lakásában, bement a farizeus házába, Zákeus házába,
- **nyilvános helyeken: Bethesda tavánál és más helyeken**
- **gyógyította a betegeket és megszabadította a megkötözötteket különböző helyeken.**

Fontos tudatosítani, hogy

- a tanítvánnyá tétel
- és a tanítványok képzése

két, egymástól élesen elválasztott - területileg is elkülönített - feladat. A tanítvánnyá tétel „**alapvetően gyülekezeten kívüli tevékenység**”, amit a hívők, mint „bárányok” elmenve a „farkasok” közé - **a világba kimenne - végeznek.**

Jézus nem akarja, hogy a ‘**tanítvánnyá tétel**’ és a **tanítványképzés**, a hívők érett-korra vitele és a szolgálatra való felkészítése keveredjen, mert az két különböző feladat.

A **tanítvánnyá tétel a kiküldöttek munkája** (alapvetően gyülekezeten kívüli munka), ami arról szól, hogy **elkötelezett** (a világtól elszakadt, a világnak meghalt) **hívőkké kell tenni a hitetlen embereket.** Ezt jelképezi a **víz alá merítés**, ami **után** (fizikálisan és szellemileg is) **csatlakozhatnak az új megtértek a hívők közösségéhez, a gyülekezetéhez.** Erről beszél a következő Ige:

*„(Péter) Sok egyéb beszéddel is buzgón kérte és intette őket, mondván: **Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől! Akik azért örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek; és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.**” (Ap.csel. 2:40-41)*

A fentiek alapján, - az igei mintát és Jézus példáját alapul véve - ha eredményesek akarunk lenni, úgy tűnik, hogy át kell értékelnünk az egész evangelizációs gyakorlatunkat, és vissza kell térni a Jézus által bemutatott és parancsba adott, jól bevált mintához:

- tudni kell, hogy a mezők érettek az aratásra,
- imádkozni kell a munkásokért (nem ébredésért!),
- Isten vezetését keresve, ki kell menni az emberek közé és bemenni a házakba
- meg kell gyógyítani a betegeket,
- eloldozni a megkötözötteket,
- Jézus királyságát kell hirdetni és nem más,
- figyelmeztetni kell a leendő hívőket a hívő élet nehézségeire, Jézus elvárásaira,
- és akik hajlandók elszakítani magukat a világtól,
- azokat mielőbb be kell meríteni vízbe (ahol lehet) és Szent Szellembé,
- és mindezek után csatlakoztatni őket a gyülekezetéhez,
- de csak azokat, akik valódi tanítvánnyá tudtak válni.

Persze ez sem jelent 100%-os garanciát, mert „Júdások” mindig lehetnek, de a jelenlegi evangelizációs módszerekkel elérhető 5%-os megmaradási arány várhatóan lényegesen nagyobb lesz, ha betartjuk Jézus parancsolatait.

Derek Prince „Isten gyülekezetének újrafelfedezése” című könyvében egy evangélista fiatalember a következőkről számol be:

„Prince testvér, nincs probléma az evangelizációval Afrikában. **Csak bemegyek egy faluba és megkérdezem, ki beteg ott? Mindig van beteg Afrika falvaiban. Imádkozom értük, hogy meggyógyuljanak és megvan az első gyülekezet!**”

Ez az újszövetségi minta. Az egyetlen valóságos dolog a Szent Szellem természetfeletti bizonyágtétele.

Kik nem alkalmasak Isten országára, kik nem lehetnek tanítványok?

- Akik nem mondanak le a pénz szeretetéről az életükben, és a mammonnak szolgálnak.

„*Ha valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.*” (Lukács 14:33. lásd. még a gazdag ifjú példázatát)

- Aki nem hordozza a keresztet minden nap.

„*Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.*” (Máté 16:24)

- Aki jobban szereti a családját, mint Jézust.

„*Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli (jobban szereti) az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.*” (Lukács 14:26)

- Akik kényelmesek.

„*És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy. És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjuk és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.*” (Máté 8:19-20)

- Akik bármi mást Jézus követése elé helyeznek.

„*Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. Monda pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát.*” (Lukács 9:59-60)

„*Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak. És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.*” (Lukács 9:61-62)

- Aki nem gyermeki bizalommal és alázatossággal közelít Jézushoz.

„És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.” (Máté 18:3-4)

- Aki ismeri, mondja az Igét, de nem cselekszi, nem aszerint él.

„Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; **valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz.** Mert mondom néktek, hogy **ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába.**” (Máté 5:19-20)

- Akinek az életében tartósan bűn van, bűnben él.

„A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy **akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.**” (Gal 5:19-21)

„Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem. A **gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál.**” (Jel. 21:7-8)

Jézus ezeket a feltételeket támasztotta a tanítványok felé, akik követni akarták Őt. Krisztus követése nem könnyű életpálya, életmód, hanem nagyon is nehéz, sok próbával, nehézséggel, kihívással, szenvedéssel, üldözéssel, esetenként az életünk kockáztatásával jár. Erre nem mindenki alkalmas! Jézus nyilvánvalóvá tette ezt azok felé, akik alkalmatlanok voltak és úgy akarták követni Őt. Nyíltan szembesítette őket ezzel a ténnyel rögtön az elején, hogy senki se érezze becsapva magát, ha jönnek a kemény próbák, ne kerüljön számára megoldhatatlan helyzetbe és szégyenszemre ne tudja befejezni azt, amit elkezdett. Ha engedelmeskedni akarunk az Ő parancsolatának, hogy tanítvánnyá tegyünk másokat, akkor nekünk is ezeket a feltételeket kell támasztani azok felé, akik ma követni akarják Őt.

II. Tanítványképzés

Csak az Ige által meghatározott feltételeknek megfelelő tanítványokat lehet tanítványképzésben részesíteni, és megtanítani mindenre. Ma sok olyan hívő van a gyülekezetekben, akik nem felelnek meg a tanítványság feltételeinek és azon túlmenően sokszor engedetlenségűek és taníthatatlanok. Így sokszor olyan emberekre vesztegetjük az időt, akik nem alkalmasak arra, hogy tanítványok legyenek.

Azt látjuk, hogy a gyülekezetek többségében az „egyszemélyes pásztor,” mint vezető és szolgáló a „hívők lelkét” simogatva folyamatosan „tejnek itálával táplálja” a hívőket, akik így örökre „kiskorúak” maradnak és sosem nőnek fel az „érett korra”. Ebből

adódóan nem válnak alkalmassá a szolgálatra sem. Ennek eredménye az, hogy 15-20 éves hívők

- még mindig bűneikkel küszködnek,
- nem tudják mi a személyes elhívásuk és ebből adódóan a szolgálatuk sem,
- kiskorúságukból adódóan pedig képtelenek különbséget tenni igaz és hamis dolgok között, aminek jelei különösen ma láthatók az egyházban.

Jézus minden ígérete kizárólag tanítványokra vonatkozik: „veletek leszek minden napon a világ végezetéig.”

Tekintettel arra, hogy a **gyülekezet** a világtól már elválasztott emberek, a **‘szentek közössége’**, oda (a világiak tanítvánná tételi munkáját) a világot bevinni nem szabad, mert **ott (házanként és egybegyűlve) a tanítványok képzése történik.**

Jézus maga is tette ezt a földi szolgálata során:

- **tanított a templomban:** Jeruzsálemben, zsinagógákban (Názáret, Kapernaum), és **nyílt helyen** is (mezőn prédikálva, vagy hajóban állva a parton lévőkhöz), de
- **foglalkozott szűkebb körben a tizenkét tanítvánnyal is, felkészítve őket a szolgálatukra, hogy amikor magukra hagyja őket, akkor maguk is tovább tudják vinni azt a munkát, amire Jézus megtanította őket.**

1. Megtanítani mindenre

Jézus parancsa arról szól, hogy **miután tanítvánná tettük az embereket, azt követően meg kell tanítani őket mindenre.**

„**Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!**” (Máté 28:20)

Nem elég csak néhány dologról tanítani az elkötelezett hívőket, hanem **meg kell tanítani őket mindenre.**

Nézzünk meg ezzel kapcsolatban néhány Igét, és figyeljük meg - a ma kialakult gyakorlattal szemben - azokat a jellemző dolgokat, amelyek megmutatják nekünk, hogy Jézus hogyan gondolta el a tanítványképzést a gyülekezetben.

„**Amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hű emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek.**” (2 Tim. 2:2)

A tanítványképzés nem személytelen, elméleti, teológia ismeretek átadása, hanem

- **sok személyes bizonyossággal** alátámasztott gyakorlatias tanítás,
- **hűséges emberekre van szükség**, akik a nehézségekben is kitartanak,
- olyan embereket kell tanítani, **akik másokat is képesek lesznek tanítani.**

Pál itt egy nagyon hatékony módszert mond el a hűséges tanítványának Timótheusnak.

„Te pedig kövessed az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet,” (2 Tim. 3:10-11)

*„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra **nem kényszerítésből**, hanem örömet; sem nem rút nyerszédésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem **mint példányképei a nyájnak.**” (1 Péter 5:1-3)*

Fontosak a **követhető példaképek**, amik által nemcsak ismeretek átadása történik, hanem a példakép betekintést enged az egész életébe és egy **életmódot, jellembeli tulajdonságokat** ad tovább. Egy harcos, küzdelmes és győzedelmes szolgáló életre készít fel.

*„A jól forgolódó **presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképpen akik a beszédben és tanításban fáradoznak.**” (1 Tim. 5:17)*

A tanítványképzésben résztvevők részéről fontos a gyülekezet **presbitereinek tisztelete** és a nekik való **engedelmesség**, mert engedetlen, lázadó embereket nem lehet tanítani.

*„Semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és **tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként,**” (Ap.csel. 20:20)*

Pál, mint apostol - Jézushoz hasonlóan - nem restellett tanítani nemcsak nyilvánosan, hanem kisebb közösségekben házanként is, ami nagyon személyes és gyakorlatias.

*„Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök, **mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata.** Mindenek épülésre legyenek. Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítélik meg. De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy **mindenki tanuljon**, és mindenki vigasztalást vegyen; És a prófétalelkek engednek a prófétáknak;” (1 Kor 14:26-32)*

Ebből az Igéből látjuk, hogy **mindenki** a saját személyes **szellemi ajándékaival szolgál**, hogy mindenki tanuljon és épüljön. A **próféták szolgálatának és a próféciaák megítélésének** pedig kiemelt szerepe van a gyülekezet életében.

*„Ő adott némelyeket **apostolokul**, némelyeket **prófétákul**, némelyeket **evangélistákul**, némelyeket pedig **pásztorokul és tanítókul.** A **szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.** Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, **érett férfiúságra**, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére, hogy többé **ne legyünk gyermekek**, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévely-*

*gés ravaszságához való csalárdság által. Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva **növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban.** Akiből az egész test, szép renddel egyberakotván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, **minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek növekedését a maga fölépítésére szeretetben.**” (Ef. 4:11-16)*

Az egyszemélyes pásztori szolgálattal szemben itt világosan látjuk, hogy Jézus 5 fő szolgálati ajándékot adott a hívők és az egyház építésére: apostol, próféta, tanító, pásztor és evangélista. Ők többnyire egy helyi gyülekezet előjárói, presbiterei különböző ajándékokkal, amelyekre mindre szükség van

- a szentségben való növekedéshez,
- az érett korra való eljutáshoz,
- és a szolgálatra való felkészítéshez.

A „kemény tanítások” és a próféták szolgálata nélkülözhetetlen az érett korra való eljutáshoz.

A különböző szolgálati ajándékú emberek fedezik fel a hívőkben a különböző szellemi és szolgálati ajándékokat (az apostol az apostolt, a próféta a prófétát, a tanító a tanítót stb.) és ők készítik fel őket a szolgálatra, magukkal vive szolgálati útjukra, így tapasztalt szolgálók mellett gyakorolhatják szolgálatukat, míg maguk is érett szolgálókká nem válnak.

Nemcsak néhány kellemes, a viszkető füleknek kedves dolgot kell tehát **tanítani** a hívőknek, hanem **az Ige teljességét, kivétel nélkül, beleértve a kemény beszédeket is**, ami sokakat lehet, hogy a gyülekezet elhagyására késztet, de nem kell megijedni ettől, mert ez nagyon is igei, és nagy szükség van rá: Jézust is sokan elhagyták, amikor kemény beszédet kezdett el hirdetni. Ha engedelmeskedni akarunk az Úrnak, akkor **kemény beszédeket** is kell szólni, hogy a hívők el tudjanak jutni az érett korra és **kialakulhasson a megkülönböztető képességük.** Csak ez biztosíthat védelmet számukra a sok hamis próféta becsapása ellen, hogy leleplezzék őket, akik pedig nem bírják hallgatni a kemény beszédet, hadd menjenek el, semmiképpen se tartsuk vissza őket.

2. Ige szerinti cselekedetek elvárása

Nézzünk meg kiindulásképpen ismét néhány Igét:

*„**Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.**” - mondja Jézus a János 14:21-ben.*

*„**Engedelmeskedjétek előjáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ.**” (Zsidó 13:17)*

„Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.” (1 Kor.11:1)

A keresztyén azt jelenti Krisztust követő. Jézus mindent az Atya akarata szerint cselekedett, ezért Ő a tökéletes minta számunkra. Ő azonban testben ma nincs itt, de vannak érett Krisztust követő szolgálók, akiknek az élete szintén követendő példa az Ige szerint: ők a **példaképek**, akik életére figyelni kell, hogyan él meg a Krisztust minden nap. A tanítványoknak az érettség felé való haladásukban folyamatosan

- **engedelmeskedni kell** azoknak az **Igéknek**, amiket már megtanultak,
- **engedelmeskedni kell** az őket tanító **előjáróiknak, de nem feltétel nélkül.**

Pál, amikor magát követendő példaképként állította, azzal együtt kérte az őt követőket, hogy minden esetben hasonlítsák össze a cselekedeteit Jézus cselekedeteivel és az Igével és csak akkor kövessék őt, ha azok megegyezést mutatnak. Ezt jelenti, a „**mint én is**” **feltételt meghatározó kifejezés. Jézus tanítása, cselekedetei és az Ige a legvégső tekintély, aminek engedelmeskedni kell!**

Ugyanezt az összehasonlítás szerinti megvizsgálást és feltételes engedelmisséget látjuk a következő két esetben is:

- Péternek és Jánosnak megtiltották a jeruzsálemi vének, hogy nem taníthatnak a Jézus nevében és ők megtagadták azt: „**nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.**” (Ap.csel. 4:20)
- ugyanezt a megvizsgálást látjuk a béreabeli hívők esetében is, akiket Pál megdicsért, mert **minden nap tanulmányozták az írásokat és az Ige szerint megvizsgálták Pál tanítását is**, hogy „úgy vannak-e azok?”

Minden híres szolgáló tanítását és életét meg kell vizsgálni és összehasonlítani Jézus és az apostolok életével és tanításával, és **csak akkor kell követni őt és engedelmeskedni neki, ha** valóban „**úgy vannak azok;**” vagyis hitelesnek és igaznak bizonyul a szolgáló, nem hamis szolgáló, aki hamis tanokat hirdet. Ez nagyon fontos! Jézus és az apostolok is sokszor figyelmeztettek, hogy sok hamis szolgáló tűnik fel közöttünk, akik igyekeznek sokakat megtéveszteni, „ha lehet a választottakat is,” ezért mindent meg kell vizsgálni!

Az Igére nemcsak meg kell tanítani a hívőket, **hanem el is kell várni** (számon is kell kérni), **hogy** aszerint is cselekedjenek, éljenek - azaz **engedelmeskedjenek az Igének:** ezt jelenti „**a tanítván, hogy megtartsák mindazt**” kifejezés Jézus parancsában.

A gyülekezetben **minden hívőnek komoly felelőssége van** abban, hogy a gyülekezet a szentek közössége legyen folyamatosan. Egyetlen hívő bűne, mint „kis kovász az egész gyülekezetet megkeleszti,” azaz az egész gyülekezetet megfertőzi.

Ha valaki észlel egy bűnt a hívő társa életében és nem szól, akkor bűnrészessé és Isten Igéjével szemben engedetlené válik: Jézus parancsa szerint meghatározott módon, és határozottan fel kell lépni minden egyes bűnnel szemben. Ezt jelenti, hogy a

gyülekezet, mint az „igazság oszlopa” gyakorolja „bírói tekintélyét,” de szükséges, hogy az „igazságot követve, szeretetben” tegye ezt.

„Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősítsessék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.” (Máté 18:15-17)

Ez az igeszakasz a bűnök megítéléséről szól a gyülekezetben, és végső soron a megtérni nem akaró bűnös kizárásáról a gyülekezetből. Ma alig van gyülekezet, ahol ezt igei módon gyakorolnák! Inkább az fordul elő, hogy a gyülekezetek egyáltalán nem gyakorolják a bűn ilyenfajta megítélését, inkább azokat zárják ki, akik meg mernek ítélni a gyülekezetben tapasztalt igeellenes dolgokat. Erre csak azt lehet mondani, hogy az ilyen gyülekezet a „gonoszok gyülekezete”, ahol „a kis kovász már az egész tésztát megkelesztette.”

Az ilyen gyülekezet „azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik,” pedig csak arról van szó, hogy „nem ismerték meg az Atyát és Jézust.” (lásd János 16:2-3) Nevezhetik magukat továbbra is gyülekezetnek, és ebben a tévhitben élhetik az életüket továbbra is.

Fontos azonban tudni, hogy Jézus ilyenkor elhagyja az ilyen gyülekezetet, és az igazságban járó kizártakkal tart, és valójában így ők képezik az Ő menyasszonyát és az igazak gyülekezetét; akkor is, ha csak néhányan vannak, akik a „keskeny úton” járnak és sokan akik a „széles úton.”

Záró gondolatok:

Tapasztaljuk, hogy sok hívő, akik a gyülekezeti élet során szembesülnek a szentség és az odaszánás magas - Krisztus által támasztott - követelményeivel, nem tudnak kitartani és többéves hívő élet után lemorzsolódnak, visszamennek a világba. Ma többnyire ezt a lemorzsolódást a pásztorlási munka hiányosságának tartják sokan, mert úgy tűnik, hogy „nem sikerült megtartani a hívőket.” A fentiek alapján azonban jogosan felmerül a kérdés, hogy tényleg erről van-e szó és nem inkább a ‘tanítvánnyá tétel’ és a tanítás hiányosságai miatt van sok probléma a gyülekezetekben?

Az évek során kialakult rossz szokásokat követve ma nem alkalmazzák ezeket a parancsolatokat a gyülekezeti gyakorlatban, Jézus azonban azt várja tőlünk, hogy engedelmessédjünk ezeknek a parancsolatoknak. Nem szabad engedni, hogy egyfajta hamis szeretet és az emberektől való félelem miatt ne engedelmessédjünk megalkuvás nélkül minden Igének! Isten csak az Ő parancsolatainak való engedelmisséget áldja meg, minden más fáradozás csak kár és szemét, ami meg fog égni az ítéletben.

A Jézus által meghatározott feltételek alkalmazásának hiánya a magyarázat arra, hogy a gyülekezetek állapota, szellemi színvonala ma erőtlen és elvilágiasodott, ezért hatástalan a világra: nem rendelkezik azzal a szellemi erővel, hogy valódi tanítványságról lehessen beszélni. Egy gyülekezettől csak akkor várható el bibliai eredmény, ha biblikus hívőkből - tanítványokból - áll. A gyülekezet nem tömegmozgalom, és nem

érvényesülhet a mennyiségi szemlélet, csakis a minőségi. Jézus is csak tizenkét **tanítvány**al kezdte, majd hetvennel folytatta és így tovább. A tanítványokat pedig elszakította és óvta a vallásos zsidóktól és a farizeusok kovászájától. Nekünk is távol kell tartani magunkat minden vallásosságtól, atyai hagyományoktól.

Az Úr adjon nekünk bölcsességet és *bátorságot*, *hogy merjünk* engedelmeskedni minden parancsolatnak és az engedelmisségben legyen örömünk. Ez látszólag egy nehéz és sok konfrontációval járó út, de Jézus tudta mit csinál és hosszabb távon mindenképpen ez a hatékony, gyümölcsstermő út.

Lehet és kell is bűn nélkül élni

Az Ószövetség idején Izrael népe Ádám eredendő bűnének gyökerét hordozta magában, folyamatosan bűnt követett el. Isten Törvényt adott választott népének, hogy ezáltal világossá tegye számukra, mi számít bűnnek:

„Mert a bűn ismerete a törvény által van.” (Róma 3:20)

A Törvény azonban csak arra volt jó, hogy mindenki számára bebizonyítsa, bűnöket követnek el. Ádám bűne miatt **senki sem volt képes folyamatosan bűn nélkül élni**, mert még nem jött el Jézus és nem töltetett ki a Szent Szellem. Ezért, hogy az elkövetett bűnök terhétől megszabaduljanak, és Istentől bocsánatot nyerjenek, állandóan bűnért való áldozatot kellett bemutatniuk Istennek.

Jézus földi szolgálatával egy új korszak kezdődött el, mert Ő volt az első, aki képes volt egész életében bűn nélkül élni:

„Aki megkísértetett mindenebben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” (Zsidó 4:15)

Jézus **Isten fia** volt, de megkísérhető testben élt a földön, ezért hozzánk hasonlóan minden testi kísértésnek ki volt téve (lásd a pusztai megkísértését), de - velünk ellentétben - Ő minden kísértésnek ellent tudott állni anélkül, hogy egyetlen bűnt is elkövetett volna.

Jézus földi küldetésének célja alapvetően az volt, hogy „elvegye a világ bűneit”, és az emberek hozzá hasonlóan bűn nélkül éljenek. Pünkösöd óta a Szent Szellemnek minden testre való kitöltésével ez a lehetőség mindenki számára adott. Jézus befogadása és a Szent Szellem általi újjászületés által Isten minket is a **fiaivá fogadott, és Isten fiaiként mi is képessé váltunk arra, hogy ne vétkezzünk!**

*„Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ad azoknak, hogy **Isten fiaivá legyenek**, azoknak, akik az ő nevében hisznek, **akik nem vérből, sem a testnek akaratóból, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.**” (János 1:12-13)*

*„**Nem tudjátok**, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen **mi is új életben járjunk.**” (Róma 6:3-4)*

Ha a bemejtkezéskor valóban halálba adtuk a bűnös óemberi természetünket, és „Krisztussal **egy új életre** támadtunk fel”, akkor ettől kezdve már egy krisztusi természet részeseivé váltunk. Ez azt jelenti, hogy az Ő bennünk való élete által mi is képessé váltunk arra, hogy folyamatosan bűn nélkül éljünk, ha „felvesszük és hordozzuk a keresztet minden nap,” azaz folyamatosan benne maradunk.

„Tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. Aki Őbenne marad, egy sem esik bűnbe, aki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt. Fiacskáim! Senki el ne hitessen benneteket! Aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz. Aki a bűnt cselekszi az ördögből van, mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert benne marad annak magva, és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született. Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei. Aki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő atyjafiát.” (1 János 3:5-10)

Lehet, és szokás is azt mondani, hogy senki sem tökéletes, esendőek vagyunk. Igen, a kísértésekben előfordul, hogy néha elbukunk, de ennek ellenére teljes szívvel és teljes erővel törekednünk kell arra, hogy **ne vétkezzünk, azaz folyamatosan bűn nélkül éljünk!** Ha azonban mégis vétkezünk, akkor „tisztítsuk meg magunkat!” Amint lehet, rendezzük az elkövetett bűnt az Atyával, és akivel szemben elkövettük - Jézus Krisztus engesztelő áldozatának vérét kérve bűneink bocsánatára, és így ismét tiszták leszünk. Erről beszél a következő ige:

„Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért.” (1 János 2:1-2)

A sok „kegyelem tanítást” hallgatva talán sokakat megdöbönt, mert még nem is hallottak róla, hogy lehet folyamatosan bűn nélkül élni, sőt nem csak lehet, hanem kell is, mert az **Isten akarata az, hogy ne vétkezzünk.** A világ számára az a természetes, hogy bűnben él, Isten gyülekezete azonban a szentek közössége, ahol bűnös embereknek nincs helye. Isten népe a gyülekezet, valamint a világ két külön szellemi birodalom két külön fejedelemséggel, akik egymásnak ellenségei!

Ha valaki nem hiszi el, hogy lehet bűn nélkül élni, és nem is akar úgy élni, akkor nem mondhatja el magáról, hogy ő Jézus követője. Megtagadja ugyanis az Ő keresztáldozatát, aminek lényege az, hogy megváltson minket a bűneinkből. Sok hívő bűnnel az életében, azaz „méltatlanul” veszi még az Úrvacsorát is, amiről azt mondja az 1 Kor. 11:27-30, hogy az ilyen hívők „vétkeznek az Úr teste és vére ellen” és ezért „ítéletet esznek és isznak” maguknak, aminek az a következménye, hogy „sok az erőtlen és a beteg hívő a gyülekezetekben” és sokan meg is halnak. Ha megnézzük a gyülekezetek állapotát ma, akkor sok helyen ezt látjuk, amire nem a kegyelem állandó hirdetése, gyógyító evangélista szolgálata vagy a gyógyulásért való imádkozás a megoldás, hanem a bűnök megbánása és elhagyása, és a folyamatos szent és feddhetetlen élet. Saját, jól felfogott érdekünk és az Úr felé való szeretetünk kimutatása, ha engedelmeskedünk annak a parancsolatnak, amit ezzel kapcsolatban Pál adott nekünk:

„Az Isten akarata, hogy szentek legyetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok; Hogy mindenitek szentségben és tisztességben tudja bírni a maga edényét, Nem kívánság gerjedelmével, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent.” (1 Thessz. 4:3-5)

Keresztyén szokások és a Szent Szellem vezetése

Az Apostolok cselekedete 2. fejezetében egy érdekes és mozgalmas eseménysort látunk, ami eléggé elgondolkoztató.

Először: Péter és János a megszokott gyakorlat szerint igyekezett pontosan odaérni a naponta megtartott imaórára.

„Péter és János pedig együtt mentek fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilencre.” (Ap.csel. 3:1)

Másodszor: Az emberek minden nap hoztak egy születése óta sánta embert és letették a Templom előtt, hogy kéregetni tudjon a templomba menő sokaságtól.

„És hoztak egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, akik bemennek a templomba.” (Ap.csel. 3:2)

Harmadszor: Történt egy **váratlan esemény**, mert Péter és János nem alamizsnát adott, hanem meggyógyították a béna embert.

„Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kért tőlük alamizsnát. Péter pedig mikor szeméit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk! Az annakokáért rájuk nézett, remélvén, hogy valamit kap tőlük. Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! És őt jobb kezénél fogva felemelte, és azonnal megerősödtek az ő lábai és bokái. És felszökvén, megállt és járt és bement velük a templomba, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent.” (Ap.csel. 3:3-8)

Negyedszer: Egy **újabb váratlan esemény** történt, mert amikor az egész nép látta a csodát, álmétkodtak és odagyűltek Péter és János köré.

„És látta őt az egész nép, hogy jár és dicséri az Istent: És megismerték őt, hogy ő volt az, aki alamizsnáért ült a templomnak Ékes kapujában; és megteltek csodálkozással és azon való álmétkodással, ami történt ő vele. Mikor pedig ragaszkodott Péterhez és Jánoshoz az a sánta, aki meggyógyult, az egész nép álmétkodva összefutott ő hozzájuk a tornácba, mely Salamonénak neveztetik.” (Ap.csel. 3:9-11)

Ötödször: Péter **meglátta a hirtelen adódott nagyszerű lehetőséget** és elkezdte hirdetni az evangéliumot az összegyűlt, álmétkodó sokaságnak.

„Mikor pedig ezt látta Péter, monda a népnek: Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal műveltük volna azt, hogy az járjon?” (Ap.csel. 3:12)

Az evangélium hirdetésének eredményéről az Ap.csel. 4:1-4 számol be:

„Míg ők azonban a néphez szólottak, odaléptek hozzájuk a papok és a templom felügyelője és a sadduceusok, neheztelve amiatt, hogy ők a népet tanítják, és hirdetik a

Jézusban a halálból való feltámadást; És rájuk vetették a kezüket, és vetették őket őrizet alá másnapig, mert már este volt. Sokan pedig azok közül, kik hallgatták az igét, hittek; és lőn a férfiak száma mintegy ötezer.”

Az érdekes, váratlan eseménysor végére a koronát **két újabb váratlan esemény** tette fel:

- egyrészt Péter és János **fogságba került**,
- másrészt **nagy sokaság tért meg** - a megtért férfiak száma ötezerre nőtt.

Ez egy olyan eseménysor, ami rávilágít a keresztyénség lényegére és több fontos momentumra hívja fel a figyelmet, amit jó, ha a mindenkori keresztyénség megszívlel és tanul belőle, követve a példájukat.

Mi az, amit tanulhatunk Pétertől és Jánostól?

1. A **rendszeres imaalkalmakon** való részvétel és a pontos megjelenés, az azokon való aktív részvétel. Ez egy nagyon jó **keresztyén szokás**, amit jó, ha a hívők rendszeresen gyakorolnak.
2. Péternek és Jánosnak egy olyan szellemi nyitottsága, az Úrra való folyamatos figyelése és bátor engedelmissége, amivel **„fel merték rúgni a megszokott keresztyén gyakorlatot”**, akár az imaórára való menetel elhalasztását, akár az alamizna adását is(!), mert éppen valami más, nagyobb dolgot akart cselekedni az Úr.
3. A népes nézőközönség ellenére hitben ki mertek lépni, mert bíztak az Úr vezetésében, hogy most Ő egy nagy dolgot fog cselekedni. **Kijelentés alapján cselekedtek**, ezért félretették a megszokott jó keresztyén szokásukat!!
4. **Felismerték a hirtelen adódott nagyszerű lehetőséget az evangélium hirdetésre, és készek voltak** azonnal hirdetni azt.

Mint láttuk az eredmény sem maradt el. A sok új megtérő mindenki számára egy kívánatos eredmény, de az evangélium hirdetése egy kockázatos tevékenység, mert fogság is lehet a vége. Az üldözés nem egyedi jelenség az igében, mert tudjuk, hogy Pál is börtönbe került Filippiben egy csodatétel után és Jézus ígérete szerint ezzel a kockázattal minden keresztyénnek számolni kell: *„Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd.”* (János 15:20)

Sok keresztyén vágyik rá, hogy Isten nagy dolgokat tegyen rajta keresztül. Sokan ezért készek még áldozatot is hozni a rendszeres keresztyén szokásokat gyakorolva, várva az alkalmat, hogy Isten csodát tegyen. Hányan rendelkeznek viszont egy olyan Úrtól való folyamatos szellemi vezetéssel, hogy a „megszokott keresztyén szokások” gyakorlása közben felismerik az Úr attól eltérő akaratát és van bátorságuk hitben kilépve felrúgni a megszokott gyakorlatot, vállalva az esetleges megszégyenülést is. Jézus a nagy csodákat sokszor nagy tömeg jelenlétében tette, ami nem kis kockázat. Ha arról akar bizonyosságot tenni valaki, hogy most az Úr nagy dolgot akar cselekedni, akkor ott nem lehetnek kétségei a dolog kimenetele felől. Ez csak akkor lehetséges, ha az Úr kijelenti a konkrét akaratát. Péter és János minden nap elment a béna ember mellett és minden biztonnal adtak neki alamizsnát. Az engedelmisségük miatt az Úr kijelentette nekik az Ő akaratát a gyógyulással kapcsolatban. Egy ilyen csoda megtörténte érdekében nem lehet kilépni az Ige általános kijelentése, hanem csak az Úr konkrét kijelentése alapján:

„Azokat pedig, **akik hisznek**, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálosat isznak, meg nem árt nekik: **betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.**” (Márk 16:17-18)

Fontos észrevenni, hogy ez az ígéret nem minden hívőre vonatkozik általában, mint sokszor a magukat karizmatikusnak nevező hívők gondolják, hanem csak azokra az esetekre, amikor **a hit bizonyossága működik egy adott helyzetre kapott konkrét kijelentés által**: ezt jelenti az a kifejezés, hogy „akik hisznek.”

Isten vár az olyan nagyszerű szolgálókra, mint Péter és János volt, akik egyszerű halász emberek voltak, de teljesek voltak hittel és az Úrral jártak. Nem véletlen, hogy ők ketten voltak a tanítványok között, akik legjobban ragaszkodtak Jézushoz és ezért Jézus is közel tartotta őket magához; őket vitte magával a megdicsőülés hegyére is! Az Úr minket is „magával akar vinni a megdicsőülés hegyére,” ha úgy ragaszkodunk hozzá, mint Péter és János, figyelve az Ő akaratára és engedelmesen, semmit sem kételkedve cselekszünk.

Tudjuk, hogy „Jézus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”. Ő nem változott meg, csak nekünk kell Péteréhez hasonlóan ragaszkodnunk hozzá, figyelni folyamatosan az Ő akaratára és engedelmeskedni neki. Akkor hasonló dolgok történnek ma is, mint Péter és János idejében. A nagy dolgokra való vágyakozás azonban alázatosságot is igényel. Isten nem bíz nagy dolgokat csak hűséges és alázatos emberekre, akik Isten akaratának cselekvésével nem maguknak akarnak dicsőséget szerezni, hanem egyedül csak Istennek.

Gondoljuk végig ezt a történetet az Úr előtt és vizsgáljuk meg magunkat, hogy készek vagyunk-e mindezekre, vagy az Úr híjával talál minket?

Az Úr szereti, ha jó keresztyén szokásként gyakoroljuk az önvizsgálatot is, ami nem egy szeretett tevékenység a keresztyének között, főleg ha az Úr hibát talál bennünk és engedelmisséget vár el tőlünk, azaz változtatni kell a korábbi életünkön. Engedelmesek vagyunk a szükséges változtatásokban?

Fontos tanulság ebből a történetből, hogy jó, ha mi is hűségesek vagyunk az Úr által parancsba adott dolgok rendszeres gyakorlásában: így az imában és a szegények felé való szolgálatban, hogy az Úr nagyobb „kincseket” tudjon ránk bízni. Ez egy szellemi törvény: az Úr csak azokra bíz sokat, akik hűségesek a kis dolgokban, a kevesen.

„Jól van jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.” (Máté 25:21)

A keresztyénség megélése világi munkahelyen

Vezetőként dolgoztam egy nagyvállalatnál sok éven keresztül, és amikor vezetőként megtértem, személyesen is megtapasztaltam ennek a kérdésnek a fontosságát. Azonnal tudtam, hogy ahogy korábban viszonyultam sok dologhoz, ahogyan azt el is várták tőlem úgy nem csinálhatom tovább, és felmerült bennem a kérdés, hogy lehetséges-e egyáltalán, hogy keresztyénként becsületesen világi munkahelyen, főleg vezetőként dolgozzam? A megtéréskor nem voltak hívő társaim, sem olyan hívő közösség, ahonnan tanácsot kérhettem volna, egyedül a Biblia és az Úr tanácsaira számíthattam. A megtérésemkor, amikor bizonyosan éreztem, hogy a Szent Szellem által újjászülettem, nyilvánvaló volt számomra, hogy most „papnak” kellene lennem és ez megzavart. Felmerült bennem a gondolat, hogy hagyjam ott a munkahelyemet és álljak be főállásban pásztornak, ahogyan azt mindenhol látni? Kezdő hívőként és teológiai végzettség nélkül ez lehetetlen volt, a családot pedig el kellett tartani, ezért nem volt más választásom, mint az Úrtól várni a válaszokat és a megoldást.

Nem titkoltam a munkahelyi környezetemben és a főnökeim előtt sem a megtérésemet, mert tudtam, hogy már úgysem fogok tudni ugyanúgy hozzáállni a dolgokhoz, mint korábban. Kezdem több dologban másként cselekedni, mint korábban: a világi módszer helyett ige szerinti módon. Emberileg azt gondoltam ez nem fog menni és „összedől a világ”, engem pedig elküldenek, de bíztam az Úrban. Mindig az Úr vezetését kértem konkrét helyzetekben és hamar megtapasztaltam, hogy az Úr milyen bölcsen vezet és számíthatok rá a legapróbb, sokszor konkrét szakmai kérdésekben is. Egy idő után kezdtem rájönni, hogy sokkal egyszerűbb nyíltan, őszintén az ige igazságában járva csinálni a dolgokat, mint korábban: időnként elhallgatva, csúsztatva, erőltetve stb. Ez megvédett attól is, hogy olyan dolgokba keveredjek, amibe nem lenne szabad, ezért a nem egyenes úton járó emberek inkább el is kerültek a későbbiekben, ami könnyítette a helyzetemet.

Egy idő után bizonyos lettem abban, hogy lehet világi munkahelyen is igazi keresztyénként, megalkuvás nélkül dolgozni, sőt sok lehetőséget ad az Úr, hogy azok felé szolgáljak, akikkel kapcsolatba kerülök, akiket másképpen nem lehetne elérni. Ott maradtam tehát a munkahelyemen nyugdíjazásig és úgy vettem, hogy ezt a munkahelyet az Úrtól kaptam, és azt akarja, hogy Józsefhez és Dánielhez hasonlóan éljem meg a hívő életemet egy ellenséges világban. Fel kellett vállalni, hogy világosság és só legyek a környezetem számára. Volt eset, amikor egyenesen megkérdezték a kollégáim, hogy a hívők mit gondolnak erről és erről?

Amikor megtérünk és újjászületünk Krisztusban, akkor Isten kihív és elválaszt minket a maga számára ebben a gonosz világban, de ugyanakkor azt is mondja, hogy „Isten nem akar kivenni minket a világból” (János 17:15) és hogy „menjünk el, mint bárányok a farkasok közé.” (Máté 10:16) Ez nem jelenti azonban azt, hogy a világ módjára élhetünk, amikor közöttük vagyunk és részesek lehetünk a bűneikben, hanem pont az ellenkezője: a szentségünkkel kell világítani a sötétségben, hogy a bűneik lelepleződjenek és „sóként” visszatartsuk a bűn terjedését.

Ha a Szent Szellem bennünk él, akkor a nap 24 órájában „teljes idejű” szolgálók vagyunk, akár otthon a családban, a gyülekezetben, a munkahelyen, bárhol is vagyunk.

Számomra ezért nagyon furcsa volt, amikor gyülekezetvezetőket arról hallottam beszélni, hogy szeretnének „teljes idejű” szolgálók lenni, mert csak szenvednek a munkahelyükön, mert pénzt kell keresni, hogy eltartsák a családjukat. Volt, aki egyenesen azt mondta, hogy hétköznap a munkahelyen világi módon kell élni, vasárnap pedig a gyülekezetben hívőként. Megkérdeztem tőle: „Szerinted a Szent Szellem akkor ki-be jár belőlünk attól függően, hogy hol vagyunk?” Sajnos úgy tűnt ezt sem értette, miről van szó. Ez szomorú, és ezzel nincs egyedül sajnos még a szolgálók között sem.

Az ige nem beszél „teljes idejű” szolgálókról, akik havi „munkabér” ellenében szolgálnak az Úrnak, ezeket ugyanis „béreseknak” hívja, akik elfutnak, ha jön a „farkas” és csak a saját hasznukat keresik.

Beszél viszont az ige arról, hogy a gyülekezet pásztorai (presbiterek) jó, ha dolgoznak polgári munkahelyen, hogy „ne terheljék meg a gyülekezetet” (1 Thessz. 2:9). Pál nagyszerű példája ennek, pedig ő apostoli szolgálatban volt és saját szavai szerint „többet dolgozott, mint a többi apostol együttvéve” (1 Kor. 15:10). Lehet viszont anyagilag - személy szerint, egyénileg - támogatni azokat a szolgálókat, akiket az Úr megajándékozott azzal, hogy felszabadulva a polgári munka terhei alól kizárólag Isten népe felé szolgáljanak. Ilyenek azonban nagyon kevesen kellene, hogy legyenek (talán egy az ezerből) és nem úgy, mint a mai gyakorlat, ahol már 100 fő alatti gyülekezet szolgálója is igényt tart rá, hogy fizetett szolgáló („béres”) legyen. Fontos, hogy az előljárók milyen példával járnak elől és milyen utat mutatnak az őket követő hívők felé! Hogyan várhatna másoktól el szolgálatot munkájuk mellett a hívőktől az az előljáró, aki maga nem mutat ebben példát? Érdemes ezen is elgondolkozni.

Ha újjászülettünk a Szent Szellem által és Krisztus tulajdona lettünk, és Ő a mi életünk Ura, akkor Ő rendelkezik a teljes életünkkel és nemcsak egy-egy területe felett az életünknek. A keresztyénség egy „non-stop” (24 órás) szolgálat, bárhol vagyunk. Az ige útmutatással szolgál nekünk, hogy az egyes területeken milyen igéknek engedelmeskedve tudunk megmaradni folyamatosan Krisztus fősége alatt, akár a gyülekezetben, a családban, a munkahelyen, a lakóközösségben, a tágabb értelemben vett világi közösségben (hivatal, szolgáltatás stb.) vagyunk.

A keresztyénség nem egy vasárnapi két órás „képmutató” esemény, egy „szubkultúra,” amit a hívők más-más szokások szerint néhány órára megélnék hetente, hanem az igazi élet, amit megélünk minden nap, minden percben világítva a körülöttünk lévő sötétségben azzal az életmóddal, viselkedéssel, beszéddel vagy azzal, hogy mivel nem vállalhatunk közösséget a világgal. Ez kell, hogy egyértelműen megkülönböztessen minket a világ fiaitól! Isten dicsősége kell, hogy meglátszódjon rajtunk (János 17:22), mert ez az elhívásunk és Isten akarata számunkra, hogy „lássák a mi jó cselekedeteinket és dicsőítsék a mennyi Atyánkat (Máté 5:15).

Akkor döbbsentem rá ennek a fontosságára és súlyára, amikor évek múlva, érett hívőként és presbiterként egy hivatalos szakmai úton külföldön jártam és a vendéglátóm, akivel akkor találkoztam először, néhány óra után, amikor elkezdtem ebéd közben beszélni a keresztyénségemről, ezt mondta: gondoltam! Ettől elképedtem! Még semmit

sem szóltam addig erről és csak kb. 3 órája ismert miközben szakmai dolgokról beszélgettünk és együtt utaztunk egy autóban. Nem is gondoljuk, hogy néhány apró dolog, vagy amit szólunk, vagy nem szólunk, vagy ahogyan viselkedünk, mennyire hangsúlyos lehet! Ezt követően még nagyobb felelősséget éreztem, hogy hogyan élünk keresztyénként ebben a világban. Óriási a felelősségünk! „A világ sóvárogva várja Isten fiainak a megjelenését!”

Az emberi gondolatok sokszor erősek bennünk és a gonosz is igyekszik megtéveszteni és felesleges félelmeket ültetni a szívünkbe, hogy „nem lehetséges becsületes, igei módon cselekedni a dolgokat a munkahelyen, mert különben elbocsátanak.” Igaz, időnként adódhatnak kikerülhetetlen konfliktusok, amikor bátorságra és hitre van szükségünk kitartva az ige igazsága mellett. A kb. 20 év alatt vagy ötször éltem át olyan helyzetet, amikor nyíltan megtagadtam a főnököm parancsát azzal a megjegyzéssel, hogy amit kér, azt nem tudom teljesíteni lelkiismereti okok miatt. Ezzel együtt igaz az is, hogy mindig segítő módon igyekeztem támogatni őt és nem egy örökös lázadó voltam. Amikor nemet mondtam, először mindig meglepődtek a főnökeim, hogy valaki ellent mer mondani, utána viszont azt vettem észre, hogy úgy jártam, mint József, hogy még nagyobb hatáskört bízta rám, mert tudták, hogy az ige szavaival élve, ha „hű vagyok a kevesen,” akkor nyugodtan többet bízhatnak rám. Nyugtasson meg minket az a tudat, hogy ha az ige igazsága szerint cselekszünk, akkor a legnagyobb hatalommal rendelkező Úr, a Mindenható Isten áll ki értünk és támogat minket. Senki emberfiának nincs ennél nagyobb „patrónusa,” akármilyen nagy főnök is valaki a világban a világ fiaként. Azt is tudnunk kell, hogy pontosan akkor nem élvezhetjük a Mindenható Isten támogatását és csak magunkra számíthatunk, ha megalkuszunk az ige igazságával és a világ szerint cselekszünk.

Ahhoz, hogy hogyan éljük meg a különböző helyzeteket igei módon a munkahelyünkön, szeretnék most egy célirányos és részletes igeüjteményt ajánlani útmutatóként, hogy lássuk, milyen igék segítenek nekünk megélni a hitünket a polgári munkahelyen. Minden hívő a legtöbb időt a világi munkahelyén tölti el és az Urat szolgáljuk itt is, ha a munkahelyet tőle kaptuk. Ez tehát az egyik fő szolgálati területünk! Egyáltalán nem mindegy tehát, mennyire vagyunk az Úr akaratában a legkisebb dologban is, hogy mindennel az Urat dicsőítsük meg.

A javasolt útmutató itt érhető el: **Igaz keresztyének a munkahelyen - Sanjay Poonen**

Az emberiség állapota Jézus visszajövele előtt

Sok hívő türelmetlenül várja Jézus visszajövetelét. Ez a vágyakozás alapvetően rendjén való: természetes, hogy egy menyasszony találkozni szeretne a vőlegényével. Egy ilyen várakozás során egy menyasszony minden apró neszre figyel; talán éppen most érkezik meg a vőlegény. Így van ez a hívőkkel is. A legkülönbözőbb jelekre figyelnek; talán most jön vissza Jézus. Az első tanítványok is azt kérdezték Jézustól, hogy *„milyen jele lesz a te eljövetelednek?”* Sok hívő úgy véli, hogy Jézusnak a Máté 24-ben leírt nagy prófécijában felsorolt „háborúk hírei, nemzet támad nemzet ellen, éhségek, döghalálok és földindulások” Jézus visszatérése előtti jelek lesznek. Jézus azonban azt mondta, hogy ez csak a „sok nyomorúságnak a kezdete.” A jeleket firtató kérdésre azonban Jézus a következőket mondta:

„Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhíttetnek.” (Máté 24:4-5)

Jézus szerint tehát van egy nagy veszély a jelek kutatásával kapcsolatban, ez pedig a *hitetés*. Ma is sokan a jeleket kutatják, hogy mik lesznek azok, amik meg fogják előzni Jézus visszajövetelét. Mindenféle csapást, természeti katasztrófát Jézus visszajövetelét megelőző jelnek gondolnak, ezt azonban egyetlen igé sem támasztja alá, ez az ördög *megettévesztése*! A gonosz mindenféle dologra rá akarja irányítani az emberek figyelmét: árvizek, földrengések, háborúk, éhségek, járványok, klímaváltozás, ózonlyuk stb. elterelve a figyelmet az egyetlen igazi problémáról, **a bűnről**, ami minden bajnak a gyökere. Vegyük észre, hogy **Jézust nem a föld sorsa érdekli, hanem egyedül az embereké, akiket meg akar menteni a kárhozattól!** Jézus nem akarja „megmenteni a földet,” sőt a visszajövelekor Ő lesz az, aki tűz által fogja elpusztítani azt, utána azonban új eget és új földet teremt.

*„Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; Amelyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett: A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára....Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem **hosszan tűr éret-tünk, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. ... de új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik. Annakokáért szerettem, ezeket várván, igyekezzetek, hogy **szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.****”* (2 Péter 3:5-14)

Felmerül a kérdés, hogy mi váltja ki Istennek ezt a nagy haragját és súlyos ítéletét?

Tudjuk, hogy Isten jó, könyörületes, igazságosan ítélő, de a „*gonoszsgot el nem szenvedheti.*” Isten akarata alapvetően az, hogy *„hosszan tűr éret-tünk, mert nem akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem minden ember megtérésre jusson”.* (2 Péter 3:9) Az Atya azért hozott egy óriási áldozatot az egyetlen fia feláldozásával, hogy **„a világ bűneit elvegye.”** Istennek egyetlen problémája van a világgal: **a bűn!** Isten folyamatosan figyeli és látja a földön élő emberiség állapotát és hosszútűréssel vár,

amíg egyetlen ember is lesz a földön, aki meg akar térni. Amikor „betelik a föld gonoszsággal” és már senki sem akar megtérni, akkor fogja Isten elküldeni az Ő fiát, hogy elpusztítsa az ítéletre megérett gonosz világot. Gondoskodik viszont arról is, hogy kimentse az ítéletből az övéit, ahogyan Noé és Lót családját is kimentette.

Jézus beszél egy fontos dologról, mégpedig arról, hogy milyen lesz **az emberiség állapota** a földön az Ő visszajövele előtt. Ezt mondja: „**úgy lesz**, mint Noé és Lót napjaiban.” (Lásd Lukács 17:26-28)

Nézzük meg, hogy a két említett időszakban mi volt a közös, mert ahhoz lesz hasonló a Jézus visszajövele előtti időszak is.

Tudjuk, hogy a két említett időszakot Isten súlyos ítélettel zárta: Noé idejében vízözön által a föld lakóit, ill. Lót idejében kénköves esővel Sodoma és Gomora lakosságát pusztította el. Fontos tudni, hogy ezek Isten pusztító ítéletei voltak! A hívők sokszor nem gondolnak arra amikor Jézust várják vissza, hogy az is egy pusztító ítélet napja lesz, mert igaz Bíróként ítélni jön vissza, amikor **tűzzel fogja elpusztítani** a föld és az élővilág egyharmadát, elpusztítva ezzel együtt a gonosz embereket is a földön.

Nézzük most meg, hogy mi jellemezte Noé és Lót napjaiban az emberiség állapotát:

*„És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. Megbánta azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódott az ő szívében. És monda az Úr: **Eltörlöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről**;, de Noé kegyelmet talált az Úr előtt.” (1 Mózes 6:5-8)*

„Miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek mindama napig, amelyen Noé a bárkába bement, és eljött az özönvíz, és mindeneket elvesztett. Hasonlóképpen mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; De amely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elvesztett.” (Lukács 17:26-29)

Látjuk, hogy Noé idejében az emberek **minden gondolata szüntelen csak gonosz** volt. Isten már semmi jót nem talált a földön élő emberekben, szomorúságában és haragjában már azt is megbánta, hogy embert teremtett. Mondhatjuk, hogy **tejességre jutott a bűn!** Noé családján kívül már senki sem akart hallani Istenről, így Isten nem várt tovább az ítélettel.

Nézzük meg mi volt a helyzet Lót idejében:

*„Lefekvésük előtt a város férfiai, **Sodoma férfiai** körülvevék a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig. És szólíták Lótot, mondván néki: Hol vannak a férfiak, akik te hozzád jöttél az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, **hadd ismerjük őket.** ... Azok pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: **Ez egymaga nálunk a jövevény és ő szabja a törvényt?** Majd gonoszabbul cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohantak a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon voltak, hogy betörik az ajtót.” (1 Mózes 19:4-9)*

Sodoma férfi lakosainak életében látjuk a durva erőszakot és a teljes erkölcsi lezüllést - a homoszexuális fajtalanságot -, ami az Isten szemében utálatos bűn, amit Sodomában már törvény védett!

Látjuk, hogy az ítélet előtt az emberek élték a megszokott mindennapi életüket - „ettek, ittak, házasodtak, adtak, vettek, építkeztek stb.” - de közben olyan mértékben **„megsokasodott az ember gonoszága a földön, hogy szívük gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz volt.”** Ez az állapot volt az, ami kiváltotta Isten haragját és ítéletét.

Látjuk, hogy az emberiség katasztrófa nélkül élte a mindennapi megszokott életét, **van azonban egy dolog, ami alapvetően jellemző lesz a Jézus visszajövele előtti nemzetségekre is.** A bűn olyan mértékben megsokasodik, hogy Isten törvényéből már semmi sem lesz érvényes, hanem teljes „törvénytíprás” lesz: a bűn lesz törvényerőre emelve. Jól érzékelteti ezt a Lót két vendégével erőszakoskodni akaró homoszexuális férfiak törvényre hivatkozó magatartása is.

„Ez egymaga nálunk a jövevény és ő szabja a törvényt? Majd gonoszabbul cselekszünk veled, mint azokkal. És rárohantak a férfiúra, Lótra.”

Érdeemes most egy pillanatra végiggondolni az emberiség állapotát a bűn és a megtérési hajlandóság szempontjából az elmúlt 2000 évben. Látjuk, hogy az elmúlt évszázadokban mindig voltak ébredések és vannak megtérők ma is, ha nem is tömegesen. Úgy tűnik Istennek még érdemes várni az ítélettel, mert még mindig vannak megtérők a világ különböző részein. Látjuk másrészt azt is, hogy homoszexualitás mindig is létezett, már az Ószövetség idején is, de azt az 1900-as évek végéig még a polgári jogban is büntetendő cselekménynek számították, fajtalanságnak, ami természet elleni erőszaknak minősült. Az utóbbi néhány évtizedben azonban észrevehetően látszik egy növekvő trend az erőszakos cselekményekben a világon és egyre több országban teszik elfogadottá, törvényerőre emelve az egyneműek házasságát. Az egész világon terjednek a rendszeres nyilvános és agresszív „pride” felvonulások, ahol már a rendőrség a homoszexuálisokat védi a kordon mögé rekesztett tiltakozók atrocitásaitól. Az utóbbi 20-30 évben tehát már elkezdődött egy sodomai állapot kibontakozása sok országban, de ez még nem a többség magatartása, hanem egy erőszakos kisebbségé. A következő években várható, hogy ez a folyamat egyre erőteljesebb és kiterjedtebb lesz, míg az egész világot el nem éri és teljességre nem jut. Érzékelhető, hogy a gonosz és az ő munkatársai mindent megtesznek ennek érdekében. Említhetjük a törvényesített gyermekgyilkosságot, az abortuszt is, amit sok ország szintén törvényesített és csecsemők millióit gyilkolják meg így a „törvény” által megengedve egyéni szabadságjogokra és humán szempontokra hivatkozva. Isten látja mindezt, de még vár és még nem küldi vissza a Fiát, mert még vannak megtérők és még nem jutott teljességre a bűn: nem érett meg az emberiség az ítéletre.

Érdeemes megfigyelni az ilyen gonosz világban, hogy mit tesznek közben Isten emberei? Azt látjuk, hogy Noé és családja és Lót is magukra maradtak, **magányosak voltak** egy gonoszságtól teljes világban. Van azonban különbség abban, ahogyan Noé és Lót megélte ezt az időszakot.

Noé nem vesztegette az idejét, hanem az Úr munkájában serénykedett. A bárka építésével *egyrészt* mindenki számára hirdette Isten elközelgő ítéletét és megmentő kegyelmét mindazok számára, akik meg akartak menekülni. *Másrészt* nem hanyagolta el a családját sem, mert felesége, fiai és menyei is vele voltak a megmeneküléskor.

Ezzel szemben azt látjuk, hogy Lótnál teljesen más a helyzet. Ő rossz motiváció által vezettetve (gazdag legelők), a meggazdagodás reményével ment Sodomába, a bűnös városba. Gyötrődött ugyan a lelkében - és bizonyára sokat panaszkodott is - a körülötte lévő világ bűnös állapota miatt, és továbbra is ellenállt a homoszexualitásnak, sőt még a szűz lányait is hajlandó lett volna feláldozni a dühöngő férfiak haragjának, hogy elkerülje a vendégeit ért gyalázatot. Az is látszik azonban, hogy semmit sem tett azon kívül, hogy a maga üdvösségét megmentse! Az angyaloknak úgy kellett kirángatni őket Sodomából, hogy oda ne vessenek, pedig tudomása volt Isten elközelgő ítéletéről, de mégsem akart elszakadni a bűnös város kínálta jóléttől; a felesége, lányai is kényszeredetten követték, a vejei pedig csak nevettek és nem követték őket. Felesége visszanezett és ez lett a veszte: sóbálvánnyá változott. Ez nem egy olyan dicsőséges állapot, amit a hívőknek követni kellene. Lót úgy menekült meg, mint akinek a „munkáját a tűz próbálta meg, és az megégett ugyan, de ő maga megmenekült.” (Lásd 1 Korinthus 3:13-15) Sok hívő ebben reménykedik ma is. Reménységük Lót reménysége, hogy jól éljenek, de legalább az üdvösségük megmaradjon. Isten azonban sokkal több áldást készített az Őt szeretőknek, amit láthatunk Noé példájából is. Ő nemcsak magára, és a maga jólétére, és a maga megmenekülésére gondolt, hanem **másokra** is, és ezért sokat munkálkodott. Először a saját családjában, azon túl pedig a kívül valók felé is, hogy minél több embert megmentsen. Nem szégyellte nevetségessé tenni magát azzal, hogy 100 éven keresztül építette a bárkát a sivatagban és a körülötte élő emberek nevettek rajta és bizonyára bolondnak tartották őt. Nem tántorította el semmi attól, hogy Isten akaratának engedelmességen, hogy „építse a bárkát” és mindenkit megmentsen a pusztulástól.

Te a saját jóléteden és megmeneküléseden kívül gondolsz másokra is?

Hajlandó vagy megfizetni az árat, hogy halljad az Úr hangját és teljesítsd az Ő akaratát?

Hajlandó vagy munkálkodni nemcsak magad, hanem mások megmeneküléséért is, legelőször is a családodért?

A világ gonoszságán keseregsz, vagy az Úr öröme éltet minden nap a körülötted élő emberek gúnyolódásai közepette is?

Kitartó vagy és nem adod fel, akármilyenek is a körülmények az életedben és végzed töretlenül az Úr munkáját?

Adjon erőt az Úr minden hívőnek ehhez, hogy minél több ember megmeneküljön.

Ámen.

Népek (nemzetek), kormányok, egyházak, Isten népe

Ez az írás nem egy állásfoglalás a világ, a kormányok, a politikai pártok, az egyházak, és a kereszténység minősítését illetően, nem is kíván kísérletet tenni erre, hanem néhány bibliai alapelv tükrében segít főként a hívő embereknek eligazodni a világ, az egyház, a pártok szövevényes kapcsolatában, hogy a hívők el tudjanak igazodni ebben a bonyolult egyházi és világi életben. Segítséget nyújthat néhány szempontot adva azok megítéléséhez is, de alapvetően egy gondolatébresztő akar lenni ez az írás.

Mind világi, mind hívő emberek szájából gyakran elhangzanak a címben leírt kifejezések valamilyen kapcsolatba hozva ezeket egymással. A politikai életben a pártok is gyakran használják a keresztény kifejezést jelzőként, sok esetben összekapcsolva a demokrácia kifejezéssel: keresztény demokrata. Sőt mostanában megjelennek olyan kifejezések is, hogy keresztény (állami) vezető, vagy keresztény kormány. Kérdés, hogy van-e ezeknek a kifejezéseknek valós bibliai alapja és meg lehet-e egyáltalán tölteni ezeket biblikus tartalommal, amit számon is lehet kérni vezetőkön, kormányokon.

Úgy tűnik elég sok fogalmi zavar és ebből származó félreértés van ezen szavak használata területén. Vannak, akik már odáig mennek, hogy Donald Trampot keresztény vezetőnek nevezik, és Magyarországot egy keresztény országgént aposztrofálják, és természetesen ennek megfelelően a krisztusi alapelveket kérik számon a vezetőkön, a kormányokon, a pártokon. A szóhasználat erre bizonyos értelemben jogalapot is ad, de ha a fogalmak tartalmát tisztázzuk, akkor sok félreértés és zavar elkerülhető lesz. Ennek próbálunk most utána járni és néhány közhasználatú szó biblikus tartalmát értelmezni továbbá a valós helyén kezelni azokat.

Vizsgáljuk meg ezeknek a szavaknak a jelentését és tartalmát röviden a Biblia tükrében, különválasztva az ószövetségi és újszövetségi korszak jellemzőit, ahogyan abban megjelennek a nemzetek, az egyházak (felekezetek), a kormányok (királyok), a Lévíta papság és Isten gyülekezete, a kereszténység.

A **nép** szó alatt a Biblia a nemzeteket érti, akik egy nemző ősapától származnak. Ha így nézzük, akkor máris látható, hogy pl. az USA nem egy nemzet, hanem egy államalakulat, államok szövetsége, ugyanis nem egyetlen meghatározott őstől származó nép lakja, hanem különböző bevándorolt népek összessége. Ugyanígy nem lehet egy nemzetnek tekinteni Európa népeit sem, akik az EU-t alkotják, mert a helyzet az, hogy sok - egymástól jól elkülöníthető nemzet alkotja azt: német, francia, spanyol, dán, lengyel, magyar stb...

A Biblia nemzetnek, népnek tekinti az egész világ igazi kereszténységét is, „mert egykor nem nép voltak, most pedig nép:” Isten népe. Ebben az esetben Isten, az Atya, az ősapa, akitől a fiak (Isten fiai, az igazi keresztények) származnak. Ők **vér szerinti testvérek**, mert Krisztus vére váltott meg minden igaz keresztényt; ezáltal atyjuk lett Isten, ők pedig Isten népe.

A személyes megváltás (Jézus vére által) és újjászületés által alkotják Isten népét, a biblikus értelemben vett keresztyénséget. Ezt nagyon fontos tisztázni és megkülönböztetni, mert ezzel sok fogalom és értelmezési zavar gyökér-problémája világossá válik.

A Biblia az Ószövetségben sok népről beszél, akik pogányok voltak, akik nem tekintették Istenüknek az egy igaz Istent. Volt viszont egy nép, egy nemzet (Ábrahám, Izsák és Jákób nemzetsége), amely Isten választott népe volt, amely akkor vált néppé, amikor Isten kihozta őket Egyiptomból: Ők **Izrael népe**. Egy nép akkor tud értelmes módon népként (nemzetként) élni, ha az együttműködés szabályai le vannak rögzítve és azokat igyekeznek be is tartani. Ha ilyen szabályrendszer nincs, vagy senki sem tartja be, akkor az eredmény zűrzavar és káosz. Az egyiptomi fogságuk idején a fáraó uralkodott az izraelitákon, de miután kijöttek a fáraó hatalma alól és önálló nép lettek szükségessé vált, hogy saját szabályrendszerük, törvényük legyen. Isten ezért adott nekik egy Törvényt, ami szabályozta az emberek Istennel és egymással való viszonyuk alapvető szabályait. Ez volt a jól ismert Tízparancsolat. Mózesnek, mint szabadítónak, és testvérének Áronnak volt egy elhívása Istentől arra, hogy a nép vezetői legyenek és Isten a szelleme által fel is kente őket erre, sőt később még további 70 vént, akik segítettek a nép vezetésében (a kormányzásban). Azt is tudjuk, hogy Izrael népének egyes tagjai nem voltak egyenként felkentek Istentől, hanem ugyanolyan „kemény nyakú” nép voltak, mint bármelyik pogány nép körülöttük és a mai nemzetek: vehetjük példának a fent felsorolt népeket, köztük a magyar népet is. Nem voltak újszövetségi értelemben megtért, újjászületett emberek, mert számukra még nem jött el a Krisztus! Nem volt egy új, krisztusi természetük, mert még bűnös testben éltek.

Izraelen, mint Isten választotta népen keresztül Isten példát akart mutatni más népeknek, hogy milyen lesz azon népeknek a sorsa, akik Isten törvénye szerint akarnak élni. Ez nem jelentett könnyebbséget Izrael népe számára, mert a szerető Isten időnként eléggé atyai szigorral bánt velük. A Tízparancsolat különböző mértékű betartása miatt Izrael királyai különböző korszakokat éltek meg és Isten mindaddig kitartott mellettük, amíg hátat nem fordítottak Neki - istentagadóvá nem váltak - bálványimádásba nem merültek. Ekkor vitte őket fogságba: Asszíriába, Babilóniába. Később ítéletként szétszórta őket az egész világon a nemzetek között, mert az Istentől elküldött megváltót, Jézust elutasították, sőt meg is ölték.

Ma az Újszövetség korában élünk és abban a kiváltságban van részünk, hogy számunkra eljött Jézus és benne újjászületve egy új életben tudunk járni, magunk mögött hagyva az állandóan vétkező (bűnöket sorozatosan elkövető) életünket, és ha vigyázunk, akkor meg tudunk maradni folyamatosan a szentségben, ami Isten népének alapvető jellemzője kell, hogy legyen! A **szentség** azt jelenti, hogy **elválasztott a világtól**. A **keresztyének a Biblia szerint szentek és ők alkotják Isten gyülekezetét**. Szentségben - bűn nélkül - csak akkor tud élni valaki, ha újjászületett Krisztusban, különben a Szent Szellem ereje nélkül képtelen rá. Ez egy nagyon fontos megállapítás a keresztyén szó használatával kapcsolatban, mert a keresztyén szó azt jelenti: Krisztust követő. Krisztust pedig csak a megváltott, újjászületett emberek képesek követni. Újjászületés nélkül lehet valaki vallásos és nevezheti magát keresztyénné, de valójában csak a Törvény uralma alatt tud élni (sorozatosan különböző bűnöket követve el) és nem a Szent Szellem uralma alatt. Igyekezhet valaki betartani a Tíz-

parancsolatot, de az lehetetlen, mert a törvény a bűn miatt adatott, hogy nyilvánvalóvá legyen a bűn. Ezért a törvénnyel rendelkező népeket alkotó emberek mindig fognak bűnöket elkövetni, amit a törvénynek kell megítélni.

A mai alapvetően pogány nemzetek, akiknek állampolgárai nem újjászületett keresztyének tisztelhetik Isten törvényét és alkothatnak a megtéretlen emberek számára olyan törvényt (Alkotmányt, Alaptörvényt), ami többé vagy kevésbé összhangban lehet a Tízparancsolattal és lehetnek Isten által elhívott és felkent vezetői is egy ilyen népnek (mint Mózes, később Dávid volt Izrael esetében), de a nép összessége (kivéve a valóban megtért keresztyéneket) akkor is az ószövetségi állapotok szerint élheti az életét. Az ilyen nemzet tagjainak nagy többsége számára még nem jött el a Krisztus, és tisztelheti Isten törvényeit, de lehetnek olyanok is, akik el is utasítják azt (ateisták). Ilyen lehet egy nép, egy nemzet állapota akkor is ma, ha egy nemzet meghatározó vezetői valamilyen szinten igyekeznek Isten törvényeit tiszteletben tartani. Akikben van egy ilyen törekvés, azokkal Isten kegyelmesen bánik mindaddig, míg teljesen háttal nem fordítanak Neki és bálványimádásba (pl. mammon) nem esnek, mert akkor „fogságra fogja vinni” őket is, és nem sok jóra számíthatnak. Az ilyen **Istent tisztelő vezetőkkel rendelkező nép azonban nem keresztyén nemzet**, még akkor sem, ha a törvényeit igyekszik a Tízparancsolathoz igazítani, mert az emberekben a bűnös természet uralkodik és ezért hajlamosak bűnök folyamatos elkövetésére és el is követik, mert nincs bennük Szent Szellem, akinek az ereje megakadályozhatná ebben őket. Egy nemzet tehát - bibliai értelemben - alapvetően mindig bűnös emberekből fog állni, akárminek is nevezi magát, és az emberek ismétlődő módon bűnöket fognak elkövetni, csak azok mértéke és gyakorisága lehet a kérdés: korrupció, hatalmi visszaélés, szexuális erkölcstelenség stb., ahogyan Izrael népe is gyakorta bűnt követett el és ezért folyamatosan a bűnért való áldozatokat kellett bemutatniuk, míg el nem jött Jézus, aki a saját vérével örökre eltörölte a bűnért való áldozatot. Előfordulhat azonban, hogy az igazi keresztyének is elkövetnek bűnt, amit meg kell bánni, rendezni Istennel és embertársaikkal és elhagyni azt: többé ne vétkezz!

Ezek alapján egyértelműen megállapíthatók a következők:

- **egy (világi) nép** (nagy többségében nem újjászületett emberek) **sosem lehet keresztyén nemzet**,
- az egyes (világi) népeket vezető **pártok léte** önmagában és maga a pártoskodás (pártütés) egy **istenellenes** dolog - Isten mindig tiltotta a pártütést, a pártoskodást mind az Ószövetség, mind az Újszövetség idején -, ha Isten törvényei szerint akarnak élni,
- ha Istent tisztelő vezetői vannak egy népnek, és Isten törvényeit igyekeznek érvényesíteni a nemzeti törvényalkotásban (Alkotmányban, Alaptörvényben), akkor az a nép számíthat Isten könyörületességére, támogatására és kedvező megítélésére a nemzetek ítéletekor az utolsó napon, amikor a megítélés mércéje is a könyörületesség lesz: az elesettek és a szegények támogatása! Isten szerint ítéletkor a legfontosabb mércéje a megítélésnek, hogy egy nemzet vezetői hogyan viszonyulnak a nép szegényeihez. Ez az Ószövetség és az Újszövetség idején is nagyon hangsúlyos volt Isten parancsolatai között.

„Ímé, ez volt a vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. És felfuvalkodnak s cselekednek útálatosságot előttem, és elveszítém őket, mikor ezt megláttam.” (Ezékiel 16:49-50)

„Mikor pedig eljön az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy meztelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg. Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettett. Mert éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúhoztam, és nem adtatok innom. Jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; meztelen voltam, és nem ruháztatok meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem. Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy meztelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? Akkor felel majd nékik, mondván: Bizony mondom néktek, amennyiben nem cselekedtétek meg eggyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtétek meg. És ezek elmennek majd az örök gyötrelemre; az igazak pedig az örök életre.” (Máté 25:31-46)

Megjegyzés: Látjuk, hogy Isten milyen súlyosan ítéli meg a nemzeteket a szegények és elesettekhez való viszonyulásuk miatt, de ahogyan különbséget teszünk biblikus alapon az egyes szóhasználatokban, úgy napjaink nagy migrációs krízisével kapcsolatban is különbséget kell tenni a jobb megélhetés miatti sokszor a törvényeket szándékosan megsértő migránsok és a valóban elesett menekültek között. A fogadó országok törvényeit a migránsokra is ugyanúgy érvényesíteni kell, a valóban elesett - védelemre szoruló menekültekkel kapcsolatban pedig a nemzeteknek irgalmasságot kell gyakorolni. Ez persze igaz az őshonos szegényekre is, akik felé a bőségben élő embereknek segítségnyújtási kötelezettségük van!

- Ha egy nép Isten törvényét akarja követni, akkor az csak Isten felkent vezetőinek való engedelmesség által lehetséges, a Tízparancsolat alapján és nem Jézus újszövetségi parancsolatai (Hegyi beszéd) alapján!
- A **demokrácia a (világi, megtéretlen, bűnös) nép uralmát jelenti** egy parlament (népképviselő) által gyakorolva, ahol a **pártok** sokszor súlyos, elvtelen **kompromisszumokat kötve** egymással szövetségre lépnek, és így **egy istenellenes gyakorlat szerint uralkodnak**.
- A **keresztény demokrata pártok** kifejezést a szavak valódi jelentésének megfelelő tartalommal kitölteni lehetetlen, ugyanis egymásnak ellentmondó kifejezésekről van szó, mert az igazi keresztyének
 - o nem lépnek szövetségre a világi kormánnyal,
 - o nem pártoskodnak,
 - o és ők Isten akaratának és nem a világi nép akaratának képviselői.

A világ fejedelme a Sátán, napjainkban elsősorban a mammon (a pénz, mint isten) uralmán keresztül gyakorolja hatalmát.

A kormányok és a keresztyénség kapcsolatáról érdemes még külön szót váltani. Amikor ezt tesszük, akkor **élesen külön kell választani** a névleges keresztyénséget (intézményes egyházak, felekezetek, névleges gyülekezetek összessége) és Isten népét, az igazi keresztyéneket, akik valóban az Ő tulajdonai, bárhol is vannak.

Az Újszövetség a hívőknél **két útról** beszél: a **széles útról és a keskeny útról**. Akik elvilágiasodott módon élve, sok igével megalkusznak és sokat figyelmen kívül hagynak és egyre inkább a világra hasonlítanak életmódjukban, ők ugyanúgy a világ fejlődésének az uralma alatt élnek az életüket, mint a nem hívő (pogány) emberek, mert egy az uruk: ők a **széles úton** járó névleges keresztyének akármelyik egyházhoz, felekezethez is tartoznak. Ha ezek a világiak (széles úton járó) névleges keresztyén szervezetek szövetségre lépnek a világi kormányzással az nem igeellenes, mert ők valójában nem Isten népe, nem az igazi keresztyénség (nem szentek, nem elválasztottak a világtól), ezért az állam és az Egyház (Isten egyetlen igaz Egyházát értve ezalatt) szétválasztottságát sem lehet számon kérni rajtuk, mert ők egymással szövetséget alkotva ugyanannak az úrnak szolgálnak. Ez a maga nemében természetes, nem várható, hogy másként legyen. Itt az a kérdés merül fel, hogy a világgal szövetségre lépő névleges egyház és keresztyének

- Istent tisztelve, mint megtéretlen emberek jó lelkiismerettel akarják-e és képesek ószövetségi értelemben egyfajta „lévita papság” szerepét felvállalni és a Tízparancsolat elvét közvetíteni a kormány és a nép felé az oktatásban,
- vagy kizárólag csak a hatalom élvezői akarnak lenni, a maguk hasznát keresve, mert az a babiloni minta és a parázna egyház jellemzője, aminek végkifejlete a veres fenevadon ülő nagy parázna egyház, aminek súlyos ítélete lesz az Úr eljövetelkor. Akik hívő létükre valamilyen szerepet vállalnak világi kormányokban azoknak nagyon komolyan végig kell gondolni azt, hogy mit vállalnak. Kérdés, hogy lehet-e valaki esetleg „József” és „Dániel” egy ellenséges világban ószövetségi értelemben, ahhoz azonban Isten kegyelme szükséges.

Az igaz keresztyének alapvetően nem vállalhatnak közösséget a világgal, a világi kormányzással, mert szentek. Akik megalkuvásmentesen követik a Krisztust, azoknak nem is lehet semmi köze a világgal: szövetség, együttműködés, stb.

A nemzetek, a kormányok, a pártok, a gyülekezetek esetében valójában nem az a döntő, hogy ki minek nevezi magát, hanem az, hogy melyek azok a jellemzők, amelyek alapján a tevékenységük leírható, mert az határozza meg, hogy valójában kik is ők.

Isten népe, Isten Egyháza.

Istennek egyetlen Egyháza van a földön, amit az igazi újjászületett és keskeny úton járó keresztyének alkotnak, akik valóban az Övéi. Nem lehetnek tehát semmiképpen sem Isten egyházai azok a szervezetek, akik egyházaknak nevezik magukat, legfeljebb felekezetek, akik ószövetségi elvek alapján működnek. Isten egyházának egységét a Krisztusban nem a szakadás (a felekezetek, a pártoskodás) jellemzi, hanem a Szent Szellem egysége.

Isten egyetlen igaz egyháza csak újjászületett hívőkből állhat, akikben a bennük lévő Szent Szellem hozza létre az egységet Krisztus Fősege alatt. A széles úton járó, testes hívők szervezeti egysége, amit ma az ökumenikus mozgalom testesít meg, semmiképpen sem jelentheti Isten egyházát.

Isten az Ő egyházát a Szent Szellem által építi a kijelentés kőszikláján (Máté 16:16-18). Nem Péter tehát a kőszikla és nincs Istennek földi helytartója. Jézus fenntartja magának a Fej (a főnök) szerepét a Szent Szellem által személyesen kijelentve mindenkinek, aki Őhöz tartozik.

Ennek a szent maradéknak, Isten igaz Egyházának, a valódi keresztyéneknek semmi elkötelezettsége, függősége, szövetsége, közössége nem lehet a világgal, a világi kormánnyal, mert neki - ószövetségi értelemben - egy prófétai szerepe van a világi nemzetek és kormányok felé, hogy próféta szerepében a kormányok, vezetők „lelkiismerete” tudjon lenni, adott esetben prófétálva feléjük vagy intve is, ha ez szükséges. Ahogyan azt Illés tette Akháb felé, vagy Nátán megintette Dávid királyt, de az összes prófétát lehetne említeni, akik prófétáltak és figyelmeztették a népet a bűneire. Ez a nemes szerep jut Isten népének ma a világi népek és kormányok mellett, amihez jó lenne, ha valóban fel tudna nőni Isten igaz népe.

Ezek a gondolatok egy elméleti fejtegetésnek tűnnek, szét kell azonban választani a dolgokat az igei tartalomnak megfelelően és helyén kezelni azokat, mert különben súlyos félreértésekhez vezethetnek és a hívők mind a világgal, mind az egyházzal való kapcsolatukban egy téves következtetésre jutnak.

Isten egyházának prófétai felelőssége van és azzal, hogy mit támogat és minek áll ellent, elhelyezi magát ebben a világban és az egyházban. A dolgok a maguk dinamikájában fejlődhetnek és szellemi megkülönböztető képességgel figyelni kell Isten népének, hogy ha veszélyesre fordulnak a dolgok, akkor a szükséges időben felhívják

az igaz hívők figyelmét. Gondoljunk csak arra, hogy a történelemben már előfordult olyan helyzet, hogy a hivatalos papság támogatta a nemzeti szocialista vezért és megáldotta a háborúba vonuló sereg fegyvereit, aminek az eredménye lett

- a II. világháborúban több 100 millió ember meggyilkolása,
- és az Isten választott népéből (zsidók) több millió ember kivégzése.

Napjainkban hasonló a veszély, amikor milliósámra özönlik be Európába egy olyan muszlim nép, amely a nem muszlimok (világi és egyházi emberek) ádáz ellensége és azok módszeres kiirtásán munkálkodik. Esztelen ember az, aki az ádáz ellenségét, aki meg akarja őt ölni, a keblére öleli! Ebbe a csapdába már belesétált Kis-Ázsia és Észak-Afrika népe, ahol a korábbi keresztyénséget szinte teljesen kiirtották az elmúlt néhány évszázadban. Szükség van a józanságra, mert a valóban üldözött emberek (főleg keresztyéneket) segíteni kell, de a hamis istent és hamis prófétát tűzzel-vassal hirdető áradatnak ellent kell állni. Az egyház és az igaz hívők kell, hogy tanuljanak a történelemből és mások hibájából! Az okos ember tanul a történelemből és más hibájából. Legyünk ezért okosok és ne esztelenek.

A másik veszély az, amikor az egyház szervezetileg, vagy egyes hívők a világi hatalom eszközévé, és ezáltal egy babiloni rendszer részévé válnak. Akik az ige téves értelmezése alapján a „királyság ma” teológiáját úgy hirdetik, hogy a világgal együtt egy hatalmi, uralkodó egyházzal közösséget vállalnak, fontos kormányzati pozíciók elfoglalására törekedve, azok nagy veszélyben vannak, mert ők már ideológiailag azonosultak a babiloni rendszerrel, aminek a végkifejlete a végidők fenevadán lovagló „nagy parázna Babilon,” aminek sorsa a kénköves égő tóban lesz.

Láttuk azt is, hogy a keresztyének nevezett nemzeteken, kormányokon, pártokon nem lehet az Újszövetség mércéje szerinti keresztyénséget számon kérni, mert ők alapvetően megtéretlen, bűnös emberek, akárminek is nevezik magukat. Ezért ne essünk abba a hibába, hogy az újszövetségi követelmények alapján ítéljük meg őket. A világ megítélése egyébként sem a hívők dolga, mert Isten fogja a világot, a nemzeteket és királyokat is megítélni az utolsó napon! A világi népekre és kormányokra csak az ószövetségi elvek és a Tízparancsolat alkalmazhatók, és kérhető számon rajtuk; a szentség nem. Ők ugyanis nem egy újjászületett hívőkből álló gyülekezet, azaz nem Isten népe.

Szükségünk van szellemi megkülönböztető képességre és józanságra, hogy igaz keresztyénként mit támogatunk és minek állunk ellent, mert ez határozza meg, hogy mik is vagyunk valójában. Az igaz hívő nem vállalhat közösséget a bűnös világgal, mert a világ ellenség! Aki a világ barátjává válik az Isten ellensége lesz! (Jakab 4:4) Nem vállalhatunk szellemi közösséget a világi hatalommal közösséget vállaló hatalmi egyházzal sem, mert akkor a parázna Babilon részévé válunk.

Vannak, akik az egyházon belül is a világiéhoz hasonló hatalom kiépítésén fáradoznak, aminek szintén ellene kell állni. Jézus azért jött, hogy szolgáljon és nem azért, hogy uralkodjon - mások fölé emelje magát, ahogy az a világban szokás. Elutasította, amikor királlyá akarták tenni. Sok egyszemélyi gyülekezeti vezető abban a veszélyben van ma, hogy szintén király akar lenni, az egyházban vagy a gyülekezetben, ezért ha valaki erre adja a fejét könnyen hasonlóvá válhat Saul vagy Akháb királyhoz, vagy

Diotrefeszhez. Fontos, hogy időben észrevegyük ezeket a torzulásokat és ne essünk a hamis szeretet és hamis engedelmesség csapdájába, hogy elfogadjuk ezeket.

Amivel szellemi közösséget vállalunk, az határozza meg, hogy mik is vagyunk valójában, bárminek nevezzük és tartjuk is magunkat. Az Úr adjon bölcsességet mindenkinek ezekben.

Amikor a világi és az egyházi hatalom összefonódik jó lelkülettel és még biblikus tartalommal is, akkor mindenki azt mondja, hogy az jó, mert jó szívvvel, a Bibliából igazolható erkölcsi igazságokat töltenek be, és azt feltételezik, hogy ez így is marad. A következő generáció azonban már nem fogja úgy csinálni, mert nincs meg ugyanaz a kijelentése, elhívása és kapcsolatai, ezért a rendszer elkezd intézményként egyre önállóbb életet élni, végül az intézmény a hívők ellensége lesz.

A személyes elhívást és a testületi tevékenységet külön kell választani:

- szentként az Istentől rendelt államigazgatási, kormányzati pozícióba helyezhet valakit az Úr,
- még azonos ajándékú emberek is szolgálhatnak világi szervezetek felé vagy azokkal együtt, de szentként, elkülönítetten (az lehet valamiféle szeretetszolgálat), de
- amikor az utóbbira intézményt hoznak létre vagy a különböző elhívású szentek közösségét, az mind tórré fog válni az igaz hívők és azok utódai számára.

Az Úr adjon nekünk bölcsességet mindezekben.

- § -

Ez a digitális könyv - az egyes írások önállóan is - terjeszthető a szerző nevének és a honlapcímének megadásával: <https://keskenyut.wordpress.com>